Ru Nr. 11

NUMĂRUL 1 DIN IUNIE 1942

Signal

Avangarda spirituală a Europei

Studenţi din şaisprezece ţări, la congresul european al luptătorilor de pe front

(Vezi reportajul din revistă)

Belgia 2,50 fr. / Boemia-Moravia 2,50 kr. / Bulgaria 8 leva / Croaţia 6 kuna / Danemarca 50 øre / Elveţia 45 rappen / Finlanda 4,50 mk. / Franţa 4 fr. / Grecia 12 dr. / Italia 3 lire / Norvegia 50 øre / Portugalia 2 esc. / România 16 lei / Serbia 5 dinari / Slovacia 2,50 ks. / Spania 1,50 pes. / Suedia 53 öre / Turcia 15 kurus / Ţările de Jos 20 cents Ungaria 40 filér / Luxemburg, Stirla Interioară 25 Pfg.

O ÎNTÂLNIRE LA HÔTEL DES INVALIDES

Paris, primăvara anului 1942

În umbra cupolei de aur sub care se odihnește Napoleon se găsește muzeul gloriei. Vitrina cu pălăria și cu mantaua lui Napoleon are poate un efect de atracție, iar cuirasa străpunsă de o ghiulea la Auerstädt este poate o senzație. Oricum o fi, în pragul sălii drapelelor, ți se opresc pașii și respirația. Drapelele Franței s'au adunat pentru parada mută și eternă. Albastrul, albul și roșul steagurilor se revarsă din spre tavanul întunecat, ca și cum s'ar întinde sub ele întreaga patrie, Europa și toate colțurile pământului pe care a luptat, a sângerat și a murit vreodată vreun Francez.

In primăvara anului 1942, într'o după amiază în care tăcerea era turburată de prea puțini vizitatori, s'au întâlnit aici învingătorul și învinsul.

In primul rând a venit învingătorul.

Era îmbrăcat în uniformă de subofițer german. El purta uniforma cenușie, de campanie, cu literele de argint pe guler și pe contraepoleți. Se opri cu capela în pragul sălii. Salută luând poziția de drepți aproape pe neobservate și ridicându-și capul pentru a privi o clipă parada steagurilor în întregime.

Cismele militare fac mult sgomot. Cu toate acestea abia se auzeau acum pașii învingătorului care trecu de-a-lungul șirului de steaguri.

Nu se auzea nici glasul cu care se adresa drapelelor tricolore:

Iată, aici sunteți, steaguri de mătasă sfințită pe care au jurat fiii Franței. Sunteți demni de cinste, ca și acele steaguri în negru-alb-roșu în fața cărora am ridicat mâna pentru jurământ în țara mea. Eroii au fost credincioși acestui jurământ într'o partea ca și în cealaltă, din generație în generație, ori de câte ori războiul vă desfășura sub cerul liber. Arătând calea armelor, ați străbătut ca și drapelele noastre în Europa acel spațiu care a devenit sfânt și care se numește patrie. In luptele de-a-lungul veacurilor s'au născut țările care azi se numesc Germania și Franța. Dar pentru întâia oară în istorie voi n'ați fost desfășurate la începutul acelui război care mă poartă acum astăzi încoace, în fața voastră. Ați rămas acasă de astă dată, voi simboluri ale unor deciziuni istorice de dimensiuni care îndreptățeau jertfele de sânge, fiindcă cele două țări nu mai aveau de cerut nimic una dela cealaltă care să ceară contribuția voastră?

Noi, învingătorii, care apărăm astăzi Europa în lupta sa pentru existență la răsărit și la apus, am simțit acest lucru dela început. Când este vorba de libertatea comerțului și a economiei continentului nostru — cum este cazul în lupta din apus — problemele vamale și valutare ale vecinilor europeni sunt fără importanță. Când e vorba de cultura Franței, a Germaniei, de întreaga cultură a Europei, a continentului nostru — cum este cazul în răsărit — ce importanță mai au zonele de fortificații și de frontieră?

Cuvântarea mută a învingătorului a fost întreruptă în acest moment căci a intrat în sală cel învins.

Acesta era îmbrăcat în haina simplă a unui dascăl și avea în jurul său un cârd de copii parizieni. El își conduse elevii de-a-lungul șirului mut al steagurilor, și spuse numele regimentelor și ale bătăliilor cu un glas de fanfare și tobe. Dar băieții vedeau pe învingător, în uniforma de campanie, cu literele argintii pe gulere și pe umeri. Ochii le ardeau.

Atunci învingătorul își aminti de vremea în care el însuși era un învins de aceeași vârstă cu acești copii, de sentimentele de amărăciune din tinerețea sa și vorbi astfel steagurilor:

Îi înțeleg și le respect sentimentele. Dar vremurile au înaintat. Timpul a răscolit națiunile conștiente ale acestui continent, națiunile cărora lumea le părea supusă, într'o luptă pentru existența lor. Timpul le-a răscolit, după ce păruse a se scurge atât de indiferent față de generații. In această furtună, filele istoriei certurilor vechi din care s'a zămislit Europa sunt purtate încoace și'ncolo ca niște frunze fără valoare. Nu au preț sfânt decât mânia și sângele în slujba celor viitoare.

Eu sunt învingătorul. Este greu să mi se creadă mie și este amarnic să strângi o mână care până de curând provoca răni. Dar voi, simboluri măreție ale unei națiuni care a fost prezentă atât de des la loc de frunte ori de câte ori vreo nouă faptă europeană transfigura fața pământului, voi nu vreți ca tineretul unei națiuni să lupte poate pentru o tradiție care nu-și găsește legătura cu viitorul. Voi, prieteni scăldați în sânge ai soldatului, cunoașteți sufletul soldatului și înțelegeți sinceritatea sa. Ei vă cred vouă.

Vorbiți-le voi!

F. H. M.

COPYRIGHT 1942 BY DEUTSCHER VERLAG BERLIN

Un grup de prizonieri englezi, luându-şi rămas bun dela camarazii decedaţi în urma rănilor căpătate cu ocazia încercării de debarcare britanice dela St. Nazaire

Adversarului căzut...

Soldatul căzut este coborît în groapă de camarazii săi. O coroană din partea armatei germane împodobeşte sicriul

Un preot din marina germană vorbeşte adversarilor - prizonieri, exprimându-şi sentimentale sale adânci

MARELE PLAN

O ŞOSEA PRIN

Din Statele Unite, „arsenalul democraţiilor", zecile de mii de tancuri imaginare se revarsă pe drumuri imaginare spre cei care au nevoie de ajutor, pentru care aceste proiecte de asfalt trebue să fie o primă mângâiere. Soarta tuturor acestor programe de asistenţă se poate citi din aceste şosele: începând dela şoseaua moartă acum a Birmaniei până la şoseaua nou proiectată a Assamului, despre care Sven Hedin a declarat că nu-şi poate închipui un teren mai nepotrivit pentru circulaţia camioanelor decât văile sălbatice şi abrupte dintre India şi China, cu torentele lor distrugătoare din perioada ploilor şi cu lavinele lor în timpul iernii, dela şoseaua Lacului Ciad până la şoseaua Congo-Nil, care ambele vor să străbată Africa tocmai acolo unde pădurile sale virgine sunt mai dese ca oriunde şi stepele mai secetoase; dela „Panamerican Highway", care urmează să lege Ţara Focului cu Statele Unite până la ultimul proiect mult trâmbiţat al şoselei prin Alasca, cu o continuare prin Siberia. Sunt drumuri strâmbe, a căror linii îndrăsneţe nu trădează decât frica: frica de apa sărată care după cât se pare nu le mai prieşte Aliaţilor.

Drumuri noi

De când cu intrarea în războiu a Japoniei aprovizionările din Statele Unite prin Vladivostoc au devenit dificile şi de când cuirasatele germane îngreunează în Oceanul Inghetat şi navigaţia dintre Islanda şi Insulele Spitzberg şi Murmansc şi Arhanghelsc, de când nici Oceanul Indian nu mai e un ocean al împăratului Indiei ci mai de

1952

Cel dintâi camion porneşte cu ajutorul promis de-a-lungul şoselei. Dar acum tunurile au amuţit de mult, iar războiul actual a dus la o ordine în care nu mai e nevoie de material de războiu

AL LUI ROOSEVELT:

GHEȚURILE DIN ALASCA

grabă al împăratului Japoniei pentru aprovizionarea Uniunii Sovietice trebue să se caute alte căi.

Un proiect de acum 15 ani

Așa stând lucrurile, reapare un proiect care pe vremuri a fost refuzat de Americanii care raționau cu mintea întreagă, fiind considerat drept fantezie bolnavă, dar care acum, în vremuri de restriște, se trezește la viață nouă. Acum 15 ani, Donald McDonald, acum în vârstă de 62 de ani, a propus Americanilor construirea unei șosele care să treacă prin Canada engleză și să se termine la Capul Prince of Wales, punctul cel mai occidental al Statelor Unite în Alasca. Apoi cele două țărmuri ale Strâmtorii Bering urmau să fie legate între ele printr'un pod sau printr'un tunel. In modul acesta Statele Unite ar fi avut o legătură pe uscat cu Asia. Distanța dintre cele două continente este în acel punct de 90 de kilometri, adică de 56 mile. McDonald a arătat că podul care leagă Florida cu insula Kay West are o lungime de 53 de mile, că prin urmare construirea unui pod mai lung cu 3 mile nu poate constitui vreo dificultate.

Motivele

După cum am spus, America a refuzat proiectul la timpul său. Motivele sunt evidente: nu de geaba s'a dat peninsulei Alasca porecla de „frigoriferul lumii" căci terenul ei este prăpăstios, cu munți în care ghețarii și zăpada împiedecă trecerea. Comunicațiile dintre puținele așezări omenești de lângă coastă se fac cu greu cu ajutorul avioanelor. Navigația de coastă nu e posibilă decât timp de câteva luni pe an. De aceea, transporturile de material într'o măsură necesară pentru construirea unei astfel de șosele sunt limitate la aceste câteva luni pe an. S'a mai obiectat că dacă șoseaua va fi întradevăr terminată, n'ar fi cine să o îngrijească. In întreaga peninsulă nu există atâția Eschimoși și Piei Roșii pentru a curați zilnic porțiunele troienite. Ce să mai vorbim de podul peste o strâmtoare care este înghețată timp de opt luni!

Proiectul desgropat după 15 ani

Aceeași Americă promite astăzi amicilor ei de dincolo de ghețurile eterne, bolșevicilor, construirea imediată a șoselei până la Capul Prince of Wales și a podului sau a tunelului și nu cere în schimb decât ca bolșevicii să binevoiască la rândul lor să construiască de asemenea o șosea prin Siberia până în punctul în care podul sau tunelul va atinge continentul asiatic. Și apoi urmează să se reverse cantități infinite de material de război pe această cale spre Uniunea Sovietică și China.

Până în anul 1952

Noi evaluăm timpul de care va fi nevoie pentru construirea șoselei la 10 ani. O condiție pentru respectarea acestui termen este ca Statele Unite să restrângă mult fabricarea tancurilor, avioanelor și vaselor și să trimită pe muncitori în Alasca. O a doua condiție este ca Anglia să fie dispusă să cedeze Statelor Unite o fâșie de pământ, un coridor prin Canada, între Statele Unite și Alasca. Această condiție din urmă se poate îndeplini cel mai ușor. In starea disperată în care se găsește, Anglia ar fi dispusă să facă concesii și mai mari.

Nu mai încape îndoială că pentru Uniunea Sovietică, șoseaua va fi terminată prea târziu. Roosevelt își dă seama de aceasta tot așa ca și Stalin. Și celelalte proiecte, înarmările și celelalte șosele, vin prea târziu. Din marile proiecte nu mai rămâne decât o propagandă ieftină.

1942

In acest an urmează să se înceapă construirea șoselei. Pentru a nu putea fi atacată de avioanele japoneze, șoseaua va fi trasată la răsărit de munții dela coastă. Cantități infinite de material de război urmează să se reverse pe șosea spre Uniunea Sovietică și China

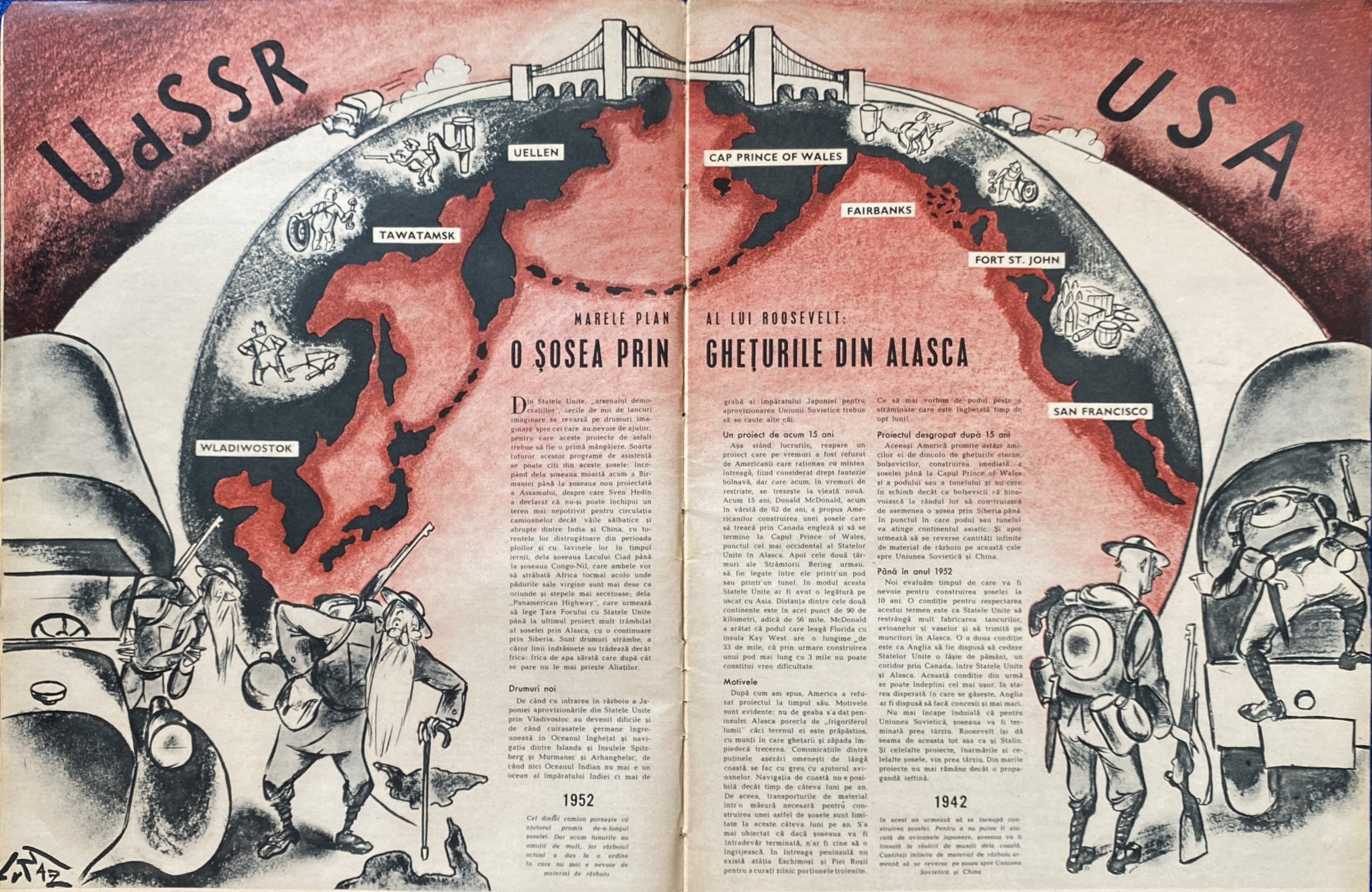

MARELE PLAN

O ȘOSEA PRIN

AL LUI ROOSEVELT:

GHEȚURILE DIN ALASCA

Din Statele Unite, „arsenalul democrațiilor", zecile de mii de tancuri imaginare se revarsă pe drumuri imaginare spre cei care au nevoie de ajutor, pentru care aceste proiecte de asfalt trebue să fie o primă mângâiere. Soarta tuturor acestor programe de asistență se poate citi din aceste șosele: începând dela șoseaua moartă acum a Birmaniei până la șoseaua nou proiectată a Assamului, despre care Sven Hedin a declarat că nu-și poate închipui un teren mai nepotrivit pentru circulația camioanelor decât văile sălbatice și abrupte dintre India și China, cu torentele lor distrugătoare din perioada ploilor și cu lavinele lor în timpul iernii, dela șoseaua Lacului Ciad până la șoseaua Congo-Nil, care ambele vor să străbată Africa tocmai acolo unde pădurile sale virgine sunt mai dese ca oriunde și stepele mai secetoase; dela „Panamerican Highway", care urmează să lege Țara Focului cu Statele Unite până la ultimul proiect mult trâmbițat al șoselei prin Alasca, cu o continuare prin Siberia. Sunt drumuri strâmbe, a căror linii îndrăsnețe nu trădează decât frica: frica de apa sărată care după cât se pare nu le mai prieste Aliaților.

Drumuri noi

De când cu intrarea în războiu a Japoniei aprovizionările din Statele Unite prin Vladivostoc au devenit dificile și de când cuirasatele germane îngreunează în Oceanul Înghețat și navigația dintre Islanda și Insulele Spitzberg și Murmansc și Arhanghelsc, de când nici Oceanul Indian nu mai e un ocean al împăratului Indiei ci mai de grabă al împăratului Japoniei pentru aprovizionarea Uniunii Sovietice trebue să se caute alte căi.

Un proiect de acum 15 ani

Așa stând lucrurile, reapare un proiect care pe vremuri a fost refuzat de Americanii care raționau cu mintea întreagă, fiind considerat drept fantezie bolnavă, dar care acum, în vremuri de restriște, se trezește la viață nouă. Acum 15 ani, Donald McDonald, acum în vârstă de 62 de ani, a propus Americanilor construirea unei șosele care să treacă prin Canada engleză și să se termine la Capul Prince of Wales, punctul cel mai occidental al Statelor Unite în Alasca. Apoi cele două țărmuri ale Strâmtorii Bering urmau să fie legate între ele printr'un pod sau printr'un tunel. În modul acesta Statele Unite ar fi avut o legătură pe uscat cu Asia. Distanța dintre cele două continente este în acel punct de 90 de kilometri, adică de 56 mile. McDonald a arătat că podul care leagă Florida cu insula Kay West are o lungime „de 53 de mile, că prin urmare construirea unui pod mai lung cu 3 mile nu poate constitui vreo dificultate.

Motivele

După cum am spus, America a refuzat proiectul la timpul său. Motivele sunt evidente: nu de geaba s'a dat peninsulei Alasca porecla de „frigoriferul lumii" căci terenul ei este prăpăstios, cu munți în care ghețarii și zăpada împiedecă trecerea. Comunicațiile dintre puținele așezări omenești de lângă coastă se fac cu greu cu ajutorul avioanelor. Navigația de coastă nu e posibilă decât timp de câteva luni pe an. De aceea, transporturile de material într'o măsură necesară pentru construirea unei astfel de șosele sunt limitate la aceste câteva luni pe an. S'a mai obiectat că dacă șoseaua va fi întradevăr terminată, n'ar fi cine să o îngrijească. În întreaga peninsulă nu există atâția Eschimoși și Piei Roșii pentru a curăți zilnic portiunele troienite. Ce să mai vorbim de podul peste o strâmtoare care este înghețată timp de opt luni!

Proiectul desgropat după 15 ani

Aceeași Americă promite astăzi amicilor ei de dincolo de gheturile eterne, bolșevicilor, construirea imediată a șoselei până la Capul Prince of Wales și a podului sau a tunelului și nu cere în schimb decât ca bolșevicii să binevoiască la rândul lor să construiască de asemenea o șosea prin Siberia până în punctul în care podul sau tunelul va atinge continentul asiatic. Și apoi urmează să se reverse cantități infinite de material de războiu pe această cale spre Uniunea Sovietică și China.

Până în anul 1952

Noi evaluăm timpul de care va fi nevoie pentru construirea șoselei la 10 ani. O condiție pentru respectarea acestui termen este ca Statele Unite să restrângă mult fabricarea tancurilor, avioanelor și vaselor și să trimită pe muncitori în Alasca. O a doua condiție este ca Anglia să fie dispusă să cedeze Statelor Unite o fâșie de pământ, un coridor prin Canada, între Statele Unite și Alasca. Această condiție din urmă se poate îndeplini cel mai ușor. În starea disperată în care se găsește, Anglia ar fi dispusă să facă concesii și mai mari.

Nu mai încape îndoială că pentru Uniunea Sovietică, șoseaua va fi terminată prea târziu. Roosevelt își dă seama de aceasta tot așa ca și Stalin. Și celelalte proiecte, înarmările și celelalte șosele, vin prea târziu. Din marile proiecte nu mai rămâne decât o propagandă ieftină.

1952

Cel dintâi camion pornește cu ajutorul promis de-a-lungul șoselei. Dar acum tunurile au amuțit de mult, iar războiul actual a dus la o ordine în care nu mai e nevoie de material de războiu

1942

În acest an urmează să se înceapă construirea șoselei. Pentru a nu putea fi atacată de avioanele japoneze, șoseaua va fi trasată la răsărit de munții dela coastă. Cantități infinite de material de războiu urmează să se reverse pe șosea spre Uniunea Sovietică și China

La 500 de metri

Aparatul fotografic înregistrează imaginile tipice a două sectoare ale frontului din răsărit

La prima vedere, aceste două fotografii care înregistrează scene de luptă tipice din campania din răsărit fac o impresie extrem de liniştită, chiar neînsemnată. Dacă te uiţi în grabă la ele, nici n'ai impresia că sunt fotografii ale unor lupte. Nu se văd decât câţiva oameni, câţiva nori de fum, pierduţi pe un şes infinit — imaginea în aparenţă obişnuită a „vidului" de pe câmpul de luptă. Dar noţiunea de „vid al câmpului de luptă" este însăşi cheia pentru judecarea potrivită a fotografiilor, căci acest vid se explică — azi mai mult ca oricând — prin puterea de foc şi bătaia armelor moderne. In jurul fiecărui om se întinde un cerc cu un diametru de vreo doi kilometri în care el domină orice punct prin arma sa, prin puşca-mitralieră sau prin mitralieră. Iar aceste cercuri sunt tăiate la rândul lor de alte cercuri cu mult mai mari din jurul tancurilor şi al tunurilor anticar şi din jurul bateriilor artileriei. Toate acestea au loc pe un teren care oferă foarte puţine posibilităţi de acoperire. Numai cel care îşi dă seama de acest fapt poate avea o impresie justă despre greutăţile şi înverşunarea luptei când priveşte aceste fotografii.

Fotografia: Walz, reporter de război (PK)

Primul eşelon al infanteriei inamice atacă

Vârful infanteriei germane urmăreşte pe inamic

Văzut de aproape. *Unul dintre cele două tancuri sovietice distruse. In stânga, în fund, arde cel de al doilea*

Fiecare om pe care-l cuprinde ochiul sau obiectivul fotografic este un om din primul eşelon al infanteriei inamice. Sovieticii încearcă o străpungere. Ei se apropie câte unul, dar şi în grupuri mici. La orizont se conturează lămurit liniile asupra cărora cad obuzele artileriei grele germane. Acest foc de artilerie are ca obiectiv poziţiile din care bolşevicii încearcă să trimită alte eşeloane de atac. Fotografia a fost făcută dela o distanţă de aproximativ 500 de metri. Planul întâi este încă „fără nimănui". Dar în clipa următoare vor începe să tragă mitralierele germane. Unitatea germană din care face parte reporterul de război a luat contact cu inamicul

Cu o oră mai târziu: imaginea s'a schimbat cu totul. Oamenii şi grupurile în înaintare din această fotografie fac parte din vârful infanteriei germane. Ei au pornit la contraatac. După lupte înverşunate, o parte dintre bolşevici sunt distruşi, iar restul respinşi. Două tancuri grele pe care inamicul le adusese pentru a-şi sprijini infanteria sunt mistuite acum de flăcări. Peste un ceas ogorul pe care s'au ciocnit cu îndârjire viaţa şi moartea, se va afla cu mult în spatele vârfului infanteriei germane

Japonia a rupt cătușele

Locotenent-colonelul Nishi, adjutantul atașatului militar japonez din Berlin, răspunde la întrebarea: Din ce cauză a intrat Japonia în războiu?

Japonia este o țară a dreptății. Dacă un Japonez îți promite ceva, el se ține de cuvânt. Aceia care nu se țin de promisiuni sunt înlăturați din societate.

In timpul războiului ruso-japonez din 1904, Japonia a fost aliată cu Anglia și se găsea în relații amicale cu Statele Unite. Drept recunoștință pentru acest sprijin, zece ani mai târziu, prin urmare numai pentrucă alianța anglo-japoneză mai exista încă, Japonia s'a hotărît să lupte la Tsingtau împotriva Germaniei, însă fără să urască pe Germani. Credincioasă acestei alianțe, Japonia a trimis atunci flota ei departe în Oceanul Indian și în Mediteran, plătind cu mii de jertfe sângeroase această lealitate.

Rucunoștința Angliei și a Statelor Unite: Trădarea!

Cum a mulțumit însă Anglia Japoniei pentru această lealitate?

Câțiva ani după războiul mondial s'a convocat conferința dela Washington. Această conferință nu a avut alt scop decât să împiedece ridicarea Japoniei. Alianța anglo-japoneză a fost dizolvată, iar Japonia constrânsă să aprobe nefavorabilul raport de forțe navale de 5 : 35 : 3. Ea a trebuit să întrerupă construcția mai mult cuirasate și altor vase de războiu, dar a mai fost nevoită să renunțe la privilegiile din China și să dea Angliei și Statelor Unite aceleași drepturi, în acest spațiu. Japonia dorea să mențină o colaborare pacifică și numai din această cauză a făcut acest mare sacrificiu. Totuși în anul 1924, Statele Unite au răspuns bunelor intenții japoneze cu legi antijaponeze. Prin aceasta s'a ofensat adânc simțul sănătos al dreptății poporului japonez.

La aceasta s'a mai adăugat și faptul că tendința antijaponeză din China sporea în fiecare zi, căci Chinezii — încurajați prin atitudinea îngăduitoare a Japoniei la conferința din Washington și prin primirea în aparență a legilor americane ofensatoare, menționate mai sus — deveniră tot mai pretențioși. In sfârșit China îndrăsni chiar să ignoreze privilegiul contractual din Mangiuria, pe care Japonia și-l câștigase prin sacrificarea mai multor mii de vieți omenești. Urmarea spontană a acestei atitudini tot mai pretențioase a Chinei, a fost conflictul Mangiuria.

Anglia și Statele Unite învinovățiră însă din acest moment Japonia că a călcat tratatul, sprijinind mișcarea antijaponeză din China și agravând prin aceasta relațiile și de altfel rele dintre Japonia și China, atât de mult, încât se ajunse la o ciocnire directă a contrastelor. Astfel s'a ivit conflictul actual dintre Japonia și China care a izbucnit în urma incidentului Ro-Ko-Kyo.

Ciangcaișec, un om de paie

Prin urmare a devenit tot mai clar faptul că aceia care au turburat pacea în Asia Orientală și au atățat în acest spațiu la războiu, nu au fost nici Japonezii dar nici Chinezii, ci Englezii și Americanii. In timp ce Japonezii luptau cu mare succes de cinci ani de zile, dar cu considerabile sacrificii de vieți omenești, pe uscat pe mare și în aer, manevra tulburătoare militară și politică din partea Angliei și Americii continua să fie făcută în mod public.

Care să fi fost cauza că generalul Ciangcaișec atât de strâmtorat nu-și pierduse spiritul combativ? In orice caz, Ciangcaișec fiind un om destul de inteligent, nici nu se gândește măcar în vis că va fi în stare să bată prin propriile sale puteri forțele japoneze și să înfrângă Japonia. Mai mult chiar, în cel mai bun caz el nu poate decât să aibă speranța unei slăbiri a Japoniei ca o consecință a presiunii politice, economice și chiar militare din partea Angliei și Americii pentru ca pe urmă să continue războiul cu sprijin englez și american.

Anglia și Statele Unite și-au păstrat politica lor față de Ciangcaișec și astfel Japonezii luptă în China de cinci ani împotriva guvernului Ciangcaișec, care de altfel nu este decât reprezentantul guvernelor englez și american și împotriva trupelor chineze echipate cu arme engleze și americane. Prin urmare războiul de până acum nu a fost un războiu contra Chinei în schimb a fost întradevăr un războiu împotriva Angliei și Statelor Unite.

Se intenționa sugrumarea Japoniei

Anglia și Statele Unite au exercitat asupra Japoniei la început o presiune economică, fiindcă Japonia trebuia să aducă cele mai importante materii prime din teritoriile stăpânite de Anglia și Statele Unite și fiindcă Japonia din nefericire nu era în stare să renunțe definitiv la importul din aceste țări. Această presiune economică ce sporea necontenit și cu mare repeziciune a început să amenințe succesiv existența Japoniei.

De altfel e lucru cert că pe atunci Anglia și Statele Unite n'au vroit un războiu direct cu Japonia.

Când pe vremea Ligii Națiunilor procedeul Japoniei în conflictul din Mangiuria a fost condamnat cu o majoritate de 43:1 și Japonia părăsi imediat Liga Națiunilor, opinia publică americană era încordată la maximum și numeroase voci din Statele Unite cereau sancțiuni împotriva Japoniei. Aceste evenimente înrăutățiră foarte mult relațiile între Japonia și Statele Unite, totuși aceea care s'a opus opiniei publice americane a fost tocmai amiralitatea Statelor Unite pentrucă aceasta își cunoștea destul de bine forțele ei; în urma acestei intervenții s'a evitat izbucnirea războiului.

Cu toate că dela acea dată Statele Unite au făcut cele mai mari sforțări pentru construirea flotei navale, totuși nu se ajunsese atât de departe, încât Statele Unite să fie în stare să provoace un războiu împotriva Japoniei cu ferma convingere că-l va câștiga sută la sută. Prin urmare, adevărata intenție a Statelor Unite nu a fost decât să înfricoșeze Japonia prin presiuni economice și amenințări din partea armatei pentru ca între timp să sporească ajutorul dat Angliei și în sfârșit să poată înfrânge Japonia, Germania, și Italia pe fiecare în parte și pe rând. In timp ce Japonia, credincioasă spiritului Pactului Tripartit își păstra atitudinea ei pacifică pentru a împiedeca o extindere a războiului, Statele Unite deveniră treptat tot mai arogante și mai pretențioase.

Stârșitul ar fi însemnat sinucidere

Cu ocazia tratativelor din Aprilie 1941 dintre Japonia și Statele Unite, punctul de vedere al Japoniei, care de altfel ar trebui să fie considerat de oricine ca foarte chibzuit, a fost totdeauna după cum urmează:

1. Statele Unite nu trebue să se amestece în rezolvarea problemei păcii dintre Japonia și guvernul Ciangcaișec.
2. Statele Unite nu au voie să întreprindă nimic ceea ce ar amenința apărarea Japoniei.
3. Relațiunile economice trebuesc reluate din nou pe o bază normală.

In cazul aprobării acestor condițiuni, Japonia se arăta gata să evite un atac asupra teritoriilor de sub stăpânirea Angliei și Statelor Unite.

Dimpotrivă guvernul Statelor Unite a venit în timpul tratativelor următoare cu noi pretenții și în sfârșit a cerut Japoniei chiar retragerea trupelor japoneze din China și Indochina Franceză, nerecunoașterea guvernului din Nanking și nerespectarea Pactului Tripartit.

Respectarea acestor condiții americane ar fi însemnat pentru Japonia renunțarea definitivă la drepturile ei vitale din China pentru dobândirea cărora se sacrificase viața unui mare număr de oameni și mai multe miliarde de yeni — prin urmare ar fi însemnat sinucidere.

Anglia și Statele Unite s'au înșelat însă când au crezut că vor putea să întimideze Japonia prin pretențiile lor. Această eroare a fost consecința necunoașterii Japoniei și a spiritului care însuflețește poporul japonez. Istoricii generațiilor viitoare nu-și vor putea explica de ce a început președintele Roosevelt o asemenea nebunie.

Cele două cercuri mortale

In timp ce tratativele erau încă în curs, Anglia și Statele Unite continuau să întărească încercuirea militară a Japoniei prin concentrarea puterii principale a flotei navale americane în fața insulelor Havai și prin întărirea flotei engleze asiatice din Singapore cu cuirasatele „Prince of Wales" și „Repulse".

Pe lângă aceasta s'a mai unit și flota indo-olandeză cu flota americană din Orientul Indepărtat pentru a încercui Japonia din spre Sud.

Pe deasupra se luase măsuri pentru întărirea apărării punctelor de sprijin ale primei zone alcătuită din Guam, Manila și Hongkong și pentru întărirea celei de a doua zone compusă din Havai, Port Darwin, Surabaja și Singapore.

Se vedea tot mai clar că în decursul timpului situația strategică a Japoniei devenise extrem de nefavorabilă.

Așa fiind, pentru comandamentul militar japonez se vedea necesitatea de a se da prin atacuri fulgerătoare o lovitură nimicitoare flotei și aviației engleze și americane, pentru ca prin aceasta să se asigure într'un timp cât mai scurt supremația navală și aeriană.

Iar pentru schimbarea acestei situații strategice nefavorabile într'o situație favorabilă Japoniei, trebuiau atacate simultan și prin surprindere atât punctele de sprijin engleze și americane cât și prima și a doua zonă a fronturilor inamice de încercuire. O nereușită a acestui plan ar fi îngreunat foarte mult războiul pentru Japonezi.

Este aproape imposibil să ne facem o imagină reală despre marea străduință pe care a depus-o comandamentul superior japonez pentru pregătirea fără lacune a acestor operații și pentru păstrarea în secret a acestui plan.

După cum ne învață istoria Japoniei, în lupta ei pentru dreptate, Japonia a avut să se bucure de harul și de binecuvântarea cerului.

Englezii și Americanii s'au înșelat

Atacul prin surprindere asupra insulelor Havai dela 8 Decemvrie 1941, debarcarea frontală în Filipine și în pensinsula Malaca și nimicirea aviației inamice au fost efectuate cu succes. Cu această ocazie flota principală a Statelor Unite a primit numai în decursul a câtorva minute o lovitură atât de puternică, încât comandantul flotei americane a fost nevoit să raporteze la Washington următoarele:

„Pierderile noastre sunt considerabile."

Operațiile de debarcare frontale au surprins pe toți inamicii. Două din cele mai mari cuirasate ale Angliei, „Prince of Wales" și „Repulse" au căzut victimă bombardamentelor și torpilărilor japoneze.

Succesele acestor atacuri nu au fost posibile decât datorită destoiniciei ofițerilor și soldaților noștri, animați de spiritul combativ și de dragostea pentru patrie, care au înfruntat pe adversarii lor cu dispreț față de moarte și cu credință în victorie.

Intr'un timp foarte scurt, situația strategică din Pacific se schimbase în favoarea noastră.

Probabil că lui Churchill și Roosevelt le-a fost foarte penibil când s'au văzut constrânși să recunoască față poporele lor aceste înfrângeri.

Japonia nu a pus mâna pe arme pentru a cuceri bogatele regiuni petrolifere, cauciucul ș. a. m. d. din Sud, ci pentru a rupe în sfârșit cătușele anglo-americane și pentru a crea un teritoriu independent și productiv pentru popoarele din Asia Orientală contribuind astfel la noua ordine mondială.

Pentru atingerea acestui țel luptăm alături de aliații noștri Germania și Italia împotriva inamicului. „Dumnezeu stă totdeauna de partea dreptății!"

→

Căpitanul aviator de vânătoare Franz von Werra. *Doborît deasupra Angliei, s'a reîntors din Canada în Germania după o fugă îndrăsneață plină de peripeții. El repurtase 21 de victorii aeriene*
Fotografia: reporter de războiu Grosse (PK)

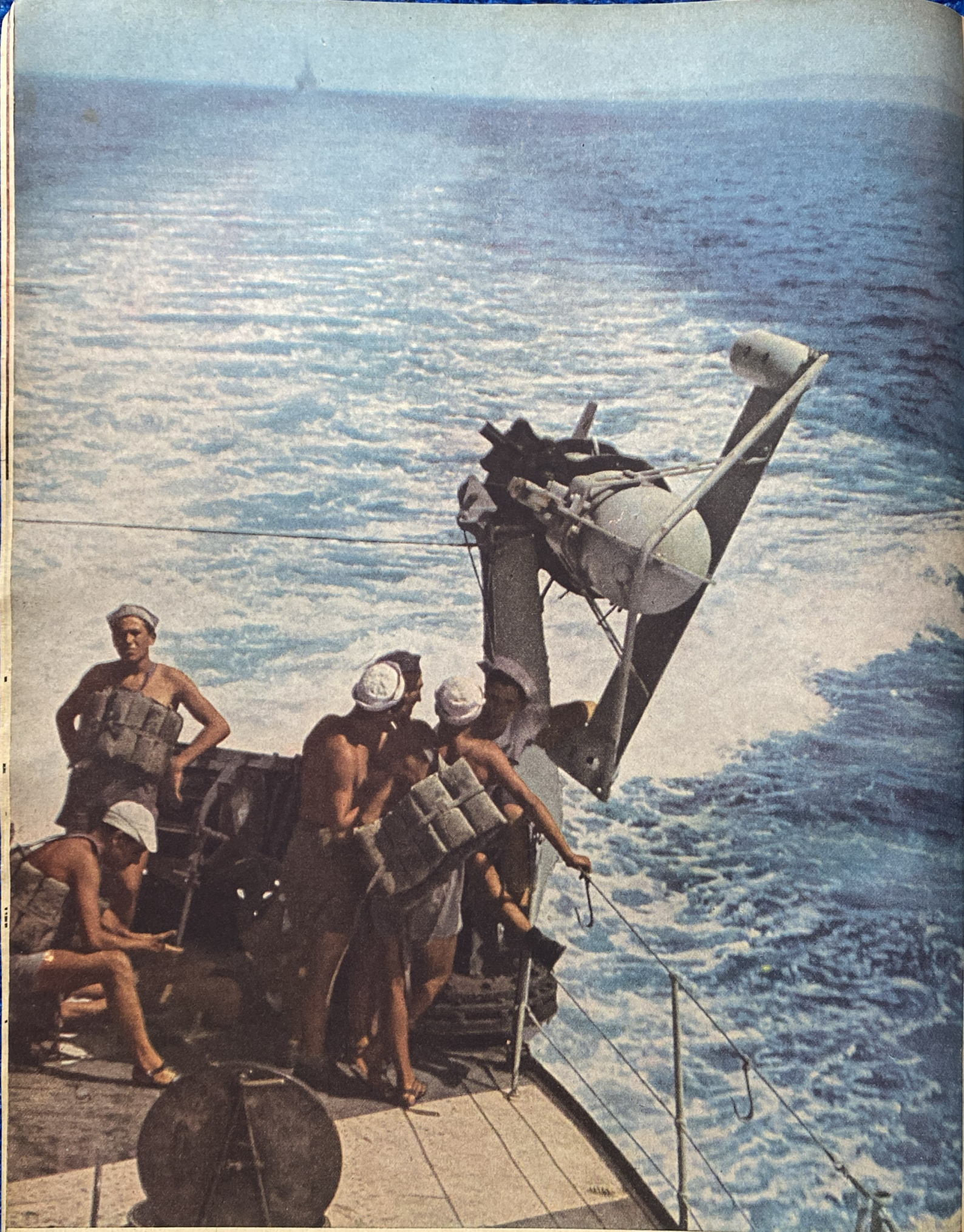

In lupta contra submarinelor, aviatorilor, minelor . . . *Un torpilor italian din escorta unui convoiu din Mediterana. Aparatul Otter e ridicat din nou la bord*

Fotografia: reporter de război Weizsäcker (PK)

Prizonieri ai Saharei

Un bombardier german avea de executat o misiune în Sahara. El nu s'a întors din acest sbor. Aeroportul său era cât pe aci să considere avionul şi echipajul ca fiind pierdute definitiv, când răsunară câteva semnale prin t. f. f. Avionul anunţa că după terminarea cu bine a misiunii, a trebuit să ateriseze forţat la mai multe sute de kilometri de cea mai apropiată oază şi că nu mai avea benzină decât pentru o jumătate de oră de sbor. Oamenii din echipaj erau prizonieri ai Saharei. Camarazii italieni porniră în căutarea bombardierului german aterisat forţat. Sublocotenentul Fritz Dettmann, care făcea parte din echipajul acestui bombardier german ne-a pus la dispoziţie jurnalul său. Tot dânsul a făcut şi fotografiile în deşert.

Vineri seara . . .

Un vânt neaşteptat ce sufla din spre apus a secat puterile şi timpul sborului nostru. In ceasul în care lumea pustiului străluceşte în toate culorile spectrului ce se revarsă din potirele de aur ale asfinţitului — am fost nevoiti să executăm o aterisare forţată. Aterisarea a reuşit cu bine într'un teren şes care era înconjurat de munţi înalţi şi stâncoşi. In această zonă, noaptea vine brusc, ca un atac neaşteptat. Ne-am debarcat bagajele în întunerec. Ele cuprindeau nenumărate lucruri de care omul are nevoie şi aici în pustiu. Mai la o parte stăteau două bidoane pline cu apă şi nimeni nu bănuia încă cât de neinsemnate şi de indiferente ar fi fost toate celelalte lucruri dacă am fi uitat apa.

Sâmbătă

Ne-am construit trei catarge de antenă din parii de cort. Comandantul, aşezat sub aripile avionului, s'a folosit de tot timpul dimineţii pentru a determina cu ajutorul hărţii punctul probabil în care am aterisat forţat. Sperăm ca în seara aceasta să avem legătura prin t. f. f.

La amiază, dogoarea soarelui devine insuportabilă. Comandantul ne interzice baia de soare. „Fiţi cuminţi şi faceţi la fel cu Arabii care se învălue din cap până în picioare, pentru a se feri de evaporaţia prea mare!" Vântul de Nord-Est care bate de dimineaţă este sec. Hârtia se sfărâmă ca sticla, iar tutunul din ţigări se varsă la cea mai mică mişcare. Comandantul împărţise de dimineaţă rezervele de apă în raţii cât se poate de mici. El cunoaşte Sahara şi crede că ne vom putea menţine timp de zece zile, dacă fiecare dintre noi se mulţumeşte cu câte o jumătate de litru de apă pe zi. „Saharienii" consumă trei până la cinci litri de apă de cap pe zi în marşurile lor din cea mai uscată zonă a pământului!

Seara la ora 20 avem cea dintâi legătură radiofonică cu postul X de lângă coastă. Ni se confirmă recepţia strigătului nostru de ajutor şi ni se comunică că au fost înştiinţaţi Italienii. Comandantul pune pe radiotelegrafist să comunice locul probabil. Este un sentiment ciudat să auzi chemarea

In nesfârşita mare de nisip a Saharei stau alături două avioane: unul italian şi unul german. Intâlnirea lor norocoasă a schimbat în bine o dramă care era să se transforme într'o tragedie

Echipajul unui bombardier german aterisat forțat din cauza lipsei de benzină undeva în adâncurile Saharei sub cerul liber. Cât vor mai trebui să aștepte? *Minutele se scurg picătură cu picătură, ca plumbul topit. Ceasurile par a fi o veșnicie. Câtă vreme soarele își revarsă razele arzătoare din albastrul cerului lipsit de nori, aerul fierbe dogoritor — dar nopțile sunt reci. Constelația lucitoare a Crucii Sudului de pe orizontul nocturn nu este decât o slabă mângâiere, un salut aproape dureros al vieții în singu-*

Mecanicul de bord taie țuțe uscate din pustiu cu ajutorul cărora se combate puțin frigul nopții

Soba cu gaz, care în alte locuri este un ajutor s gur și indispensabil al soldatului, devine în Sahara un simplu „obiect de decor" din cauza lipsei de apă

Se face o antenă provizorie din parii de cort. Legătura invizibilă a undelor electrice este singura posibilitate de a lua contact cu camarazii de departe care vor încerca salvarea

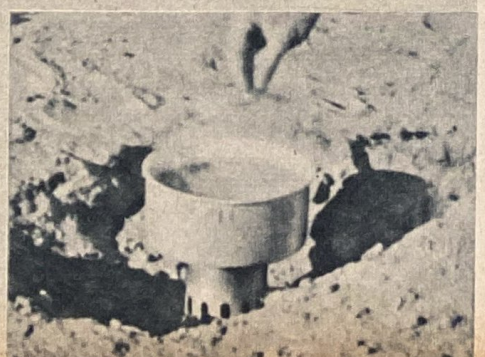

După cinci zile ce păreau nesfârșite, sosiră salvatorii . . .

„Apă — apă!"

Cu acest strigăt se apropiară camarazii italieni de aviatorii germani care îi primiră cu ovațiuni. Apoi buzele crăpate de sete se înmuiară în apa atât de prețioasă

rătatea morții. Dacă n'ar auzi din când în când zumzetul din căștile aparatului de radio, oamenii din echipaj ar trebui să creadă că ar fi uitați pentru totdeauna. Cu toate acestea, nervii lor, sdruncinați de căldură, frig și sete, sunt încordați la extrem; ei nu știu câte toate s'au întreprins pentru salvarea lor, nu știu că dintre avioanele italiene plecate în căutarea lor două au trebuit și ele să aterisezе forțat în pustiu, că ceilalți, din cauza unei erori de ascultare la radio au sburat într'o direcție greșită . . . Zilele și nopțile se alungă într'o monotonie sumbră și se apropie amenințătoarea ziua în care mica provizie de apă va fi terminată. Nu poți face nimic, trebue să aștepți; munții care par a fi atât de aproape încât mai că-i poți atinge cu mâna, sunt în realitate la o distanță de multe ore de marș și pe deasupra niciunul dintre oameni n'ar avea puterea de a se cățăra pe înălțimi pentru a arunca o privire în jur. Aviatorii n'au decât să rabde și să aștepte . . .

vieții în aceste depărtări magice, chiar dacă nu este vorba decât de niște semnale slabe în casca receptorului.

Duminecă . . .

Vântul de Nord-Est sosește aici tot atât de punctual ca și ziarele la Berlin. Te obișnuești cu vântul acesta cum te-ai obișnui cu un tovarăș. La amiază, comandantul mai aprobă câte un pahar de apă, pentru ca să ne dăm seama că este duminecă.

La ora cinci după amiază am fost părăsiți de adierea vântului de Nord-Est. A venit în schimb vântul de miazăzi, care dă cerului un aspect cu totul diferit și care mână la mari înălțimi pe deasupra noastră câțiva nori spre coastă.

Ar fi ridicol gândul că ar putea să dea vreo ploaie pe neașteptate prin aceste locuri. Ne băgăm în sacii de dormit. Noapte bună!

Luni . . .

Cantitatea prea mică de apă o resimțim fizicește în ceasurile fierbinți dela amiază. Țigara nu mai are niciun gust de ieri, niciunul nu mai are poftă de mâncare. Cerul gurii este uscat, iar pe limbă simt un gust amar, ca de făină. Gândurile se concentrează cu totul asupra celor două pahare cu apă pe zi și mai ales cel de al doilea sfert de litru, dela ora 17, este așteptat cu nerăbdare. Niciodată nu mi-am dat seama nici eu și nici camarazii mei că apa poate fi o băutură atât de excelentă.

Seara avem iarăși legătură prin radio. Ni se comunică începerea operațiunilor de căutare ale camarazilor italieni. Nici nu-ți vine să te gândești la greutatea misiunii camarazilor de a

Urmare în pagina 18

Echipajul unui bombardier german aterisat forţat din cauza lipsei de benzină undeva în adâncurile Saharei sub cerul liber. Cât vor mai trebui să aştepte? Minutele se scurg picătură cu picătură, ca plumbul topit. Ceasurile par a fi o veşnicie. Către vreme soarele îşi revarsă razele arzătoare din albastrul cerului lipsit de nori, aerul fierbe dogoritor — dar nopţile sunt reci. Constelaţia lucitoare a Crucii Sudului de pe orizontul nocturn nu este decât o slabă mângâiere, un salut aproape dureros al vieţii în singurătatea morţii. Dacă n'ar auzi din când în când zumzetul din căştile aparatului de radio, oamenii din echipaj ar trebui să creadă că ar fi uitaţi pentru totdeauna. Cu toate acestea, nervii lor, sdruncinaţi de căldură, frig şi sete, sunt încordaţi la extrem, ei nu ştiu câte toate s'au întreprins pentru salvarea lor, nu ştiu că dintre avioanele italiene plecate în căutarea lor două au trebuit şi ele să aterisezе forţat în pustiu, că ceilalţi, din cauza unei erori de ascultare la radio au sburat într'o direcţie greşită . . . Zilele şi nopţile se alungă într'o monotonie sumbră şi se apropie ameninţătoarea ziuă în care mica provizie de apă va fi terminată. Nu poţi face nimic, trebue să aştepţi, munţii care par a fi atât de aproape încât mai că-i poţi atinge cu mâna, sunt în realitate la o distanţă de multe ore de mars şi pe deasupra niciunul dintre oameni n'ar avea puterea de a se căţăra pe înălţimi pentru a arunca o privire în jur. Aviatorii n'au decât să rabde şi să aştepte .

Se face o antenă provizorie din parii de cort. Legătura invizibilă a undelor electrice este singura posibilitate de a lua contact cu camarazii de departe care vor încerca salvarea

Mecanicul de bord taie tule uscate din pustiu cu ajutorul cărora se combate puţin frigul nopţii

Soba cu gaz, care în alte locuri este un ajutor s'gur şi indispensabil al soldatului, devine în Sahara un simplu „obiect de decor" din cauza lipsei de apă

După cinci zile ce păreau nesfârşite, sosiră salvatorii . . .

„Apă — apă!"

Cu acest strigăt se apropiară camarazii italieni de aviatorii germani care îi primiră cu ovaţiuni. Apoi buzele crăpate de sete se înmuiară în apa atât de preţioasă

vieţii în aceste depărtări magice, chiar dacă nu este vorba decât de niste semnale slabe în casca receptorului.

Duminecă . . .

Vântul de Nord-Est soseşte aici tot atât de punctual ca şi ziarele la Berlin. Te obişnuesti cu vântul acesta cum te-ai obişnui cu un tovarăş. La amiază, comandantul mai aprobă câte un pahar de apă, pentru ca să ne dăm seama că este duminecă.

La ora cinci după amiază am fost părăsiţi de adierea vântului de Nord-Est. A venit în schimb vântul de miazăzi, care dă cerului un aspect cu totul diferit şi care mână la mari înălţimi pe deasupra noastră câtiva nori spre coastă.

Ar fi ridicol gândul că ar putea să dea vreo ploaie pe neasteptate prin aceste locuri. Ne băgăm în sacii de dormit. Noapte bună!

Luni . . .

Cantitatea prea mică de apă o resimtim fiziceşte în ceasurile fierbinţi dela amiază. Ţigara nu mai are niciun gust de ieri, niciunul nu mai are poftă de mâncare. Cerul gurii este uscat, iar pe limbă simt un gust amar, ca de făină. Gândurile se concentrează cu totul asupra celor două pahare cu apă pe zi şi mai ales cel de al doilea sfert de litru, dela ora 17, este aşteptat cu nerăbdare. Niciodată nu mi-am dat seama nici eu şi nici camarazii mei că apa poate fi o băutură atât de excelentă.

Seara avem iarăşi legătură prin radio. Ni se comunică începerea operaţiunilor de căutare ale camarazilor italieni. Nici nu-ţi vine să te gândeşti la greutatea misiunii camarazilor de a

Urmare în pagina 18

Un continent care își spune cuvântul

Congresele europene din Veneția și Dresda

Președintele Uniunii internaționale a ziariștilor europeni, SA-Obergruppenführer Weiß, vorbind jurnaliștilor europeni care au hotărît la Veneția o rezoluție pentru apărarea adevărului

Jurnalismul nu este o afacere, ci o misiune numai a acelora care liberi de „orice legături anonime își iau asupra răspunderea față de conștiința națională și față de sentința istoriei": Conduși de această idee au manifestat cei 300 de ziariști europeni, veniți la congresul Uniunii ziariștilor internaționali, din Veneția. In marea sală de ședințe a Palatului Dogilor, în care lipsa tabloului de pe tavan a lui Tintoretto amintea de războiu, s'au adunat reprezentanții aproape a tuturor națiunilor de pe continentul nostru, pentru a anunța lupta împotriva presei mincinoase și munca comună în scopul reorganizării spirtuale a Europei.

Câteva zile mai târziu, la Dresda orașul barocului, fâlfâiau steagurile a 16 națiuni ale căror studenți se adunaseră în uniforme militare pentru un

Șeful presei Reichului, d. Dr. Dietrich, salutând la o recepție de seară — dată în onoarea reprezentanților Uniunii internaționale a ziariștilor de primarul Veneției — pe oaspeții țărilor reprezentate

Ministrul italian al culturi, d. Pavolini și șeful presei Reichului d. Dr. Dietrich în drum spre congresul internațional al ziariștilor europeni

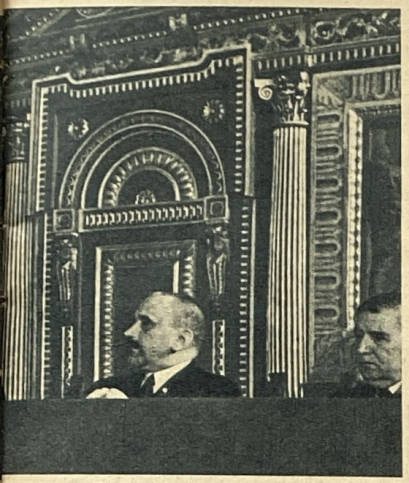

politic. La dreapta vice-secretarul partidului fascist, d. Carlo Ravasio

schimb de idei. Oameni de știință din multe țări au expus cu această ocazie o imagină a ordinei europene pe laturile ei istorice, culturale și economice. Studenții, care în cea mai mare parte veniseră de pe frontul din răsărit, ofereau imaginea impresionantă a unei noi comunități europene, care a înțeles că Europa nu se poate aștepta la un viitor fericit decât dacă ea se simte ca o comunitate spirituală de popoare cu aceeași soartă.

Studenții luptători pe front au fost primiți de ministrul Reichului, d. Dr. Goebbels, care s'a întreținut cu ei mai mult timp. În fotografie, d. Dr. Goebbels tocmai strânge mâna unui tânăr student din legiunea franceză

Studenții spanioli, francezi, valoni, flamanzi, danezi, norvegieni, și croați, care luptă în legiunile de voluntari de pe frontul din răsărit, depunând coroane la mormântul eroului necunoscut din Berlin

Exemplul

Soldații care se întâlnesc pe front nu se întreabă cum se numesc. Cum îl cheamă pe celălalt, n'are nicio importanță și adeseori nu se află niciodată cine se ascunde în uniforma omului vecin. Astfel, pe sergentul valon nu-l cunoșteam decât ca „chanteur"-ul companiei a treia a batalionului, dar chiar și această poreclă, care i se dăduse, pentrucă avea obiceiul să cânte neinvitat și după metoda chansonier-ilor parisieni, nu mi-a comunicat-o nimeni intenționat; cunoașterea acestei porecle se datorește unei întâmplări, de care nu-mi mai amintesc. În colo nu mai știam nimic despre el. Ne priveam și treceam unul pe lângă altul, și nu ne aminteam decât de o față cunoscută. Viața în orașul industrial din basinul Donețului ciufulit uniform de grenadele și bombele aeriene pe ale cărui ruine, frigul iernii atârna ca rugina fierului, nu ne făcea să ne gândim decât la aprovizionare sau la apărarea localității.

Deoarece ne văzurăm patru luni mai târziu în acceleratul dela Berlin la Dresda, natural că vorbirăm ca oamenii care au petrecut în comun o mare parte din viață. Cunoașterea personală avu efectul unei complectări fără importanță în contradicție cu viața pe care am dus-o împreună pe front; el se numea Paul Mezetta era de origină din Huy de lângă Liége și avea 25 de ani.

Imi povesti multe lucuri fără nicio noimă așa după cum se părea că o cere întâlnirea neașteptată. Imi făcu un fel de cronică a zilelor care s'au scurs de când nu mai eram amândoi ii același sector de pe front. Mezetta devenise subofițer, fusese decorat cu Crucea de Fier, iar lungul Charles — se referea la un rexist înalt de peste doi metri, care fusese încartiruit cu Leon Degrelle — căzuse. Vorbirăm după aceea despre o scrisoare a tatălui său, un negustor, și despre planul său pentru viitor — el studia medicina — de a deveni medic în Provence.

Nu știu despre ce vorbiau Spaniolii, Croații, Finlandezii și Norvegienii și nici nu știu cu ce se ocupau Italienii, Flamanzii, Ungurii, Românii, Slovacii și Bulgarii din vagonul vecin. Atâta cât mi-a fost posibil să le văd fețele observai că toate aceste fețe erau cuprinse de un fel de liniște hotărîtă și o lipsă de încordare așa cum nu întâlnești decât la persoane bine cunoscute.

Și când noi, soldații din zece națiuni, care luptă voluntar pe frontul din răsărit și care de altfel eram studenți, părăsirăm la Dresda trenul pentru a ne întâlni cu tineretul universitar din restul țărilor europene, căpătarăm siguranța că această întâlnire va fi odată de mare importanță pentru toți care sunt acum în uniformă sau în civil. În acest moment și în zilele următoare fiecare simțea această siguranță și dacă convorbirile nu decurseră cu sentimente patetice și cu proclamații totuși ei însemnau garanția că dacă se vor întâlni cândva mai târziu acești viitor medici și juriști, politiceni și savanți, filologi și economiști, purtătorii viitorului spiritual al continentului, ei vor considera participarea la acest congres ca o legătură puternică, căci Paul Mezetta din Huy de lângă Liége va rămâne camarad cât va trăi, iar ceilalți, pe care i-am întâlnit pe front și aici plimbându-se pe străzile Dresdei, vor face la fel.

Reporter de război, Hubert Neumann

Conducătorul studenților germani, Gauleiterul Dr. Scheel și conducătorul studenților spanioli d. Dr. Guitarte, care face parte din Divizia Albastră, la inaugurarea congresului studenților și luptătorilor de pe front din sala de marmură a primăriei din Dresda. D. Dr. Scheel a amintit în cuvântarea sa exemplul dat de stud. german Horst Wessel și de stud. spaniol și cond. de falangă, José Antonio, de asemenea uciși, care fac parte din primii purtători ai faclelor Europei noi

Colonelul Blau din Comandamentul Suprem al Armatei Germane, *organizatorul întâlnirii la Berlin a luptătorilor de pe front, întreținându-se cu delegatul conducătorului studenților germani, Sonderführer Dr. Bähr*

Viitoare personalități:

Subofițerul Arthur Becker din Danzig, stud. ing., decorat cu Crucea de Cavaler, ascultând cu atenție „prelegerea europeană" a savantului finlandez Dr. Yrvö din Groenhagen (Helsinki) despre subiectul „Drumul dela despărțire către unire"

Sigurd Haugerud din Oslo, este de 25 de ani și face parte, din Septemvrie 1940, din organizația SS. Acum a primit concediu pentru studii și se va înscrie la facultatea de medicină din München. Se bucură mult — ne spune surâzând — de viitorii lui camarazi bavarezi

Sublocotenentul finlandez Kauko Rekola, de 30 de ani, a pierdut în campania finlandeză din iarna lui 1939-40, ochiul stâng. Deocamdată trăiește la Lipsca pentru a-și termina lucrarea sa de doctorat despre „Relațiile germano-ruse dintre 1878 și 1918"

Adrian Robertson din Amsterdam este student la Drept, fiind singurul Olandez care a făcut parte în campania din răsărit dintr'o brigadă activă de cavalerie a org. SS. Fratele lui cel mai în vârstă a căzut ca voluntar în Rusia, iar fratele său cel mai tânăr a fost rănit tot ca voluntar, la Rostow

Conducătorul studenților croați, Zdenko Blazekovich, a întâlnit la Dresda o parte din camarazii săi, care au venit de pe frontul din Est, la acest congres. El le transmite salutul Poglavnicului Dr. Ante Pavelic care se îngrijește cu multă atenție de tineretul universitar al poporului croat

In lumea gingaşe a barocului Zwingerului, studentul în Drept croat Zletko Holschewor (dreapta la margine) povesteşte voluntarilor francezi şi valoni despre impresiile sale din Uniunea Sovietică. La mijloc, sergentul major Paul Mezette, student în Medicină din Huy, lângă Liège

Mihai Giurea e Român; a studiat la Bucureşti şi ascultă în acest semestru cursurile dela politehnica din Berlin. Vrea să se facă inginer şi găseşte că n'ar putea să înveţe nicăieri mai mult decât în Germania

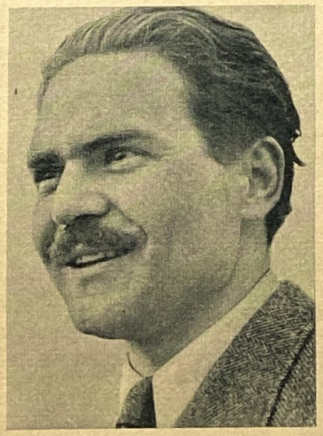

Vitéz József Karasz, Ungur, de 28 de ani, jurnalist, a fost unul dintre cei mai atenţi ascultători ai „prelegerilor europene" pe care le-au ţinut politicienii şi oamenii de ştiinţă ai Reichului şi ai naţiunilor aliate, la Dresda. După terminarea studiului el vrea să devină redactor la un ziar din Budapesta

Gustav Papp, Slovac, studiază la Bratislava medicina. Abia a împlinit 22 de ani şi intenţionează după terminarea examenului să studieze mai departe la clinicile germane. „Avem nevoie de mulţi medici slovaci", ne spune d. Papp, „care să aibă o linie clară politică"

O nouă generaţie. *Studentul german Hermann Schmidt din Frankfurt am Main care primeşte bursa Langemark şi care şi-a pierdut braţul stâng la începutul campaniei din Vest, întreţinându-se cu doi camarazi italieni, grenadirul voluntar al regimentului de gardă şi student la fac. de Litere din Roma, Pio Filipani-Ronconi (st.) şi studentul în Drept, Vittorio Denti din Cremona (dr.). Când reporterul nostru a făcut această fotografie, Pio Filipani-Ronconi tocmai povestea despre întâmplările sale pe frontul din Marmarica*

Tunul „plutilor". *Un mare berbec de apă, spălând în Atlantic prova unui submarin german* Fotografia reporter de război, Walda (PK)

Prizonieri ai Saharei

Urmare din pagina 13

ne găsi, când te uiți în jurul tău și când îți dai seama că nu suntem decât un punct într'un spațiu imens, o gămălie într'o sală de adunare! Dar mâine, la ora 16, vom mai arunca odată frânghia cu care vom putea fi salvați eventual din această închisoare fără gratii.

Marți . . .

Pe fețele noastre, tepii au început să crească în voie, fără stânjenire. O barbă, mai ales dacă este cea dintâi, înseamnă întradevăr ceva extraordinar în viața unui bărbat. Cu toate că limbile ni se usucă în gură, suntem cu toții bine dispuși și optimiști, cel puțin până la amiază. Dar atunci începe să bată vântul de Sud aducând cu sine ceea ce promisese. Avem parte de o furtună de nisip care sare peste munți în nori cenușii revărsându-se asupra noastră ca și cum ar vrea să ne îngroape de vii. Vizibilitatea a scăzut la zero. In fața împunsăturilor și usturimii nisipului ne ascundem în cabina avionului. O furtună de nisip poate dura zece sau patrusprezece zile, dar ea se poate limita și la două sau trei ore. Dar în momentul de față, ea este destul de puternică pentru a ne spulbera toate speranțele pe care le pusesem în această după amiază. Dar deodată pustiul este scuturat de o mișcare ca și cum ar vrea să alunge din el tot ce nu face parte din cele de aici.

In spatele muntelui din Sud-Vest izbucnește o rază palidă de soare. Căpitanul se decide acum să dea totuși emisiunea de radiogoniometrie. La ora 16, radiotelegrafistul șade la postul său, iar motorul din dreapta al aparatului nostru spintecă tăcerea ca un animal de pradă cu sgomotul său. Dar acest sgomot ne dă puteri noi. Acum s'a făcut legătura acustică cu camarazii noștri, dacă o prind, trebue să fim găsiți în cel mai târziu o oră. Ne-am îndepărtat de avion, având fiecare buzunarele pline de muniții de semnalizare și câte un pistol de rachete în mână. După o oră ne întoarcem tăcuți din toate părțile.

Sbârnâitul neobișnuit de motoare care a răsunat acum peste câteva minute, ne-a străbătut ca o exclamație de bucurie. Semnalul nostru a fost prins: iată-i pe Italieni! Apoi imaginea care ni se oferi în clipa în care avionul italian se opri lângă cel german a fost tot atât de impresionantă ca un tablou pictat de vreun maestru genial. In ușa cabinei stătea Scorzione, radiotelegrafistul din oaza noastră. Stătea ghemuit ca și cum ar vrea să execute un salt uriaș de bucurie, făcându-ne semne cu mâna dreaptă și având în mâna stângă o sticlă plină cu apă. Fața sa, ochii săi negri adânci, emanau o lumină mai puternică acum decât lumina soarelui care ca și cum nu s'ar fi întâmplat nimic își revărsa acum belșugul de aur al luminii peste munți și șes. Băurăm din sticlă până la ultima sorbitură. Mai târziu am aflat că de patru zile eram căutați de camarazii italieni. Ei își instalaseră un teren de aviație în mijlocul deșertului, unde dormeau sub cerul liber. Sburaseră și în timpul furtunii de nisip cu vizibilitatea scăzută și două echipaje ale lor au trebuit să ateriseze forțat, fiind pierdute timp de 20 de ore. In sfârșit, acum câteva ceasuri, după ce cutreeraseră mii de kilometri în pustiu, au stabilit cu ajutorul semnalelor de radiogoniometrie locul precis în care ne aflam. Camaraderia aviatorilor Italieni și Germani câștigase încă o victorie asupra Saharei nemiloase!

Fier vechiu. *Cu țeava plesnită, părăsit de servanți, un tun antiaerian sovietic privește neputincios la cer*

Fotografia: reporter de război Leinberger (PK)

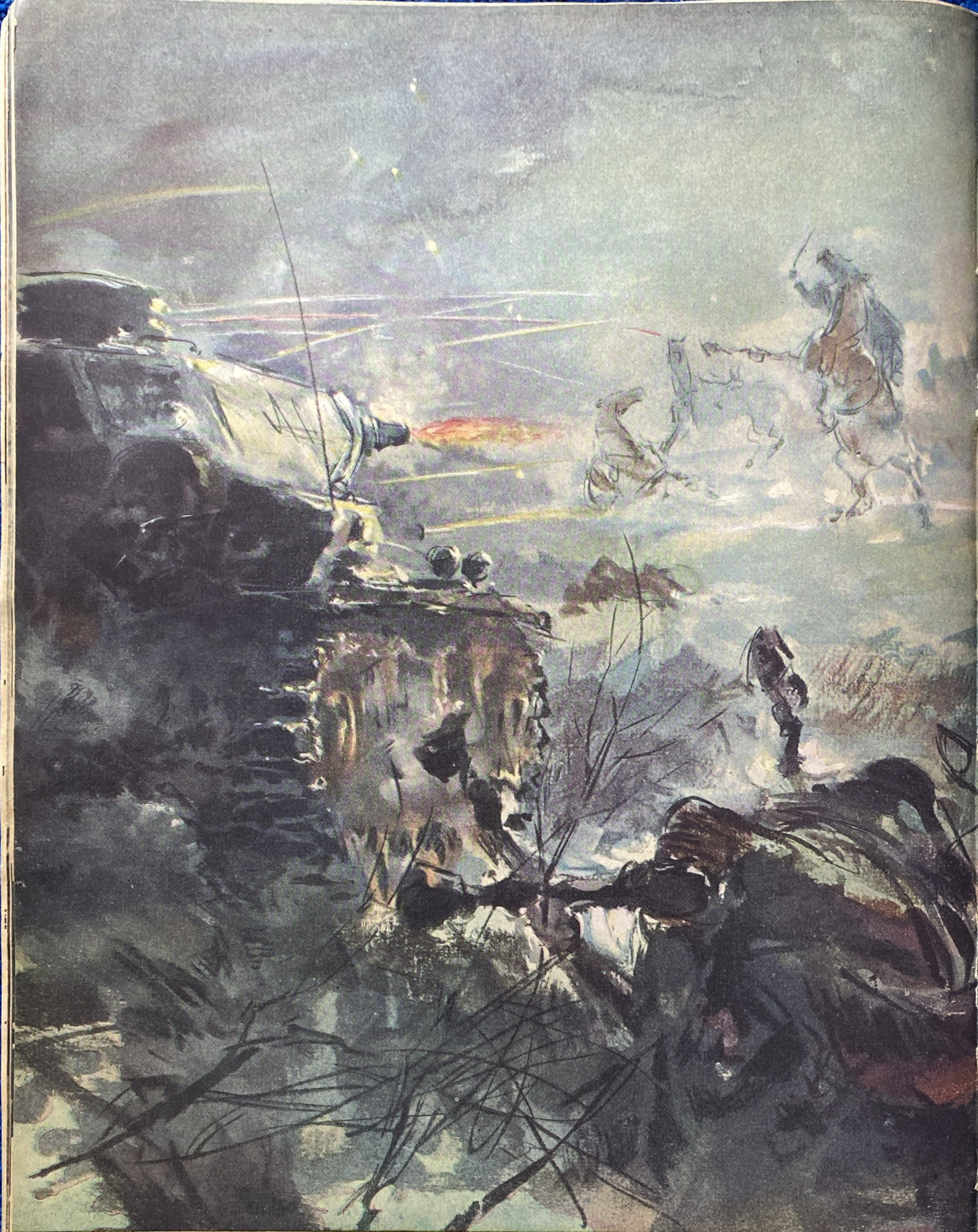

Cavaleria contra carelor de luptă

Desenul: reporter de război Gotschke (PK)

Un reporter de război își pictează întâmplarea: „Seara se formase o pungă în care erau închise două armate sovietice, iar Bolșevicii făceau încercări disperate să străpungă cercul. Într'un loc se părea că le reușise, căci se gândiseră că e

bine să trimită cavaleria în scop de a lărgi spărtura. Totuşi în ultima clipă Germanii au reuşit să opună călăreţilor porniţi la atac, care de luptă. Mitralierele carelor de asalt au tras din mers, iar cavalcada deslănţuită în zorii zilei se transformase într'un vârtej înspăimântător de oameni şi de trupuri de cai, în care pătrunseseră blindatele ce nu mai conteneau focul. Când se ridică soarele la orizont, lupta se terminase, sfâşiungerea dăduse greş . . .“

Cavaleria contra carelor de luptă

Desenul: reporter de războiu Gotschke (PK)

Un reporter de războiu își pictează întâmplarea: „Seara se formase o pungă în care erau închise două armate sovietice, iar Bolșevicii făceau încercări disperate să străpungă cercul. Într'un loc se părea că le reușise, căci se gândiseră că e bine să trimită cavaleria în scop de a lărgi spărtura. Totuși în ultima clipă Germanii au reușit să opună călăreților porniți la atac, care de luptă. Mitralierele carelor de asalt au tras din mers, iar cavalcada dezlănțuită în zorii zilei se transformase într'un vârtej înspăimântător de oameni și de trupuri de cal, în care pătrunseseră blindatele ce nu mai conteneau focul. Când se ridică soarele la orizont, lupta se terminase, străpungerea dăduse greș . . .”

O fată în vale . . . un meteorolog pe culme de munți — cine le scrie povestea?

IN STATELE UNITE

PROPAGANDĂ ȘI PROTEST ÎMPOTRIVA

„ARTEI DECADENTE“

❶ Marea revistă americană „Fortune“ a publicat în Decemvrie 1941 fotografiile imprimate în patru culori ale următoarelor 12 picturi ale unor artiști care și-au mutat domiciliul în Statele Unite. Iată ce scrie revista „Fortune“: „Aceasta înseamnă transplantarea unei întregi culturi dintr'un continent într'altul“

❷ In aceeași lună, o altă revistă din Statele Unite „American Mercury“ a publicat un articol întitulat „Our decadent Art Museums“. Acest articol a apărut cu moto următor: „O pledoarie pentru o cultură vie și puternică“. Vom cita câteva interesante pasaje din acest articol

„Sabbath Phantome“, pictură de Kurt Seligmann. Pictorul spune că „vrea să exprime agitația generală politică și socială“

MUZEUL NOSTRU DE ARTĂ DEGENERATĂ

de Thomas Craven

In al treilea secol înainte de Hristos, după căderea Atenei și după ce Grecia își pierduse forța ei creatoare, centrul de greutate al vieții spirituale s'a deplasat în Egipt. Aici — și anume în Alexandria, locul de întâlnire al negustorilor internaționali de opere artistice — s'a întemeiat primul muzeu de artă în ale cărui sublime săli de marmoră s'au stabilit primele directive și cultul unui sistem de muncă academic. Muzeul, care cuprindea cea mai mare bibliotecă antică deveni centrul de întâlnire al esteticieni'or muleratici care se dădeau drept Greci pentrucă știau să vorbească grecește și pentrucă puteau să imite formele elene.

Ei se purtau într'un mod care trebuia să atragă atenția celor din jurul lor, arătându-se în oraș împodobiți cu juvaeruri și îmbrăcați cu haine fine și simțindu-se cu mult superiori față de poporul simplu. Ei înjoseau poezia și pictura. Pictura scoborîse întradevăr pe o treaptă atât de joasă încât subiectul lor preferat era hermafroditul.

Alexandria din acele timpuri se afla foarte departe de orașele Chicago, Kansas City și New York din zilele noastre. Sau poate că nu?

De mai mulți ani de zile, Statele Unite suferă de boala unui mare număr de muzee, crescute din pământ ca ciupercile. Niciun oraș american nu este prea sărac ca să nu-și poată permite un muzeu și o colecție de protectori demodați ai artelor. Geambași și sportivi, bancheri și negustori de aluminiu, proprietari de magazine populare, proprietari de ziare și fabricanți de farmaceutice — fiecare milionar care în înfumurarea lui ar dori să i se ridice un monument după moarte — cu toții donează câte ceva pentru muzeele pe care ei le îndoapă pe urmă cu opere de artă clasică mai mult sau mai puțin veritabile și pentru care angajează directori care urmează să inițieze lumea în secretele acestor mari valori culturale. Intradevăr, acești directori înnăbușesc orișice manifestare locală a creației artistice.

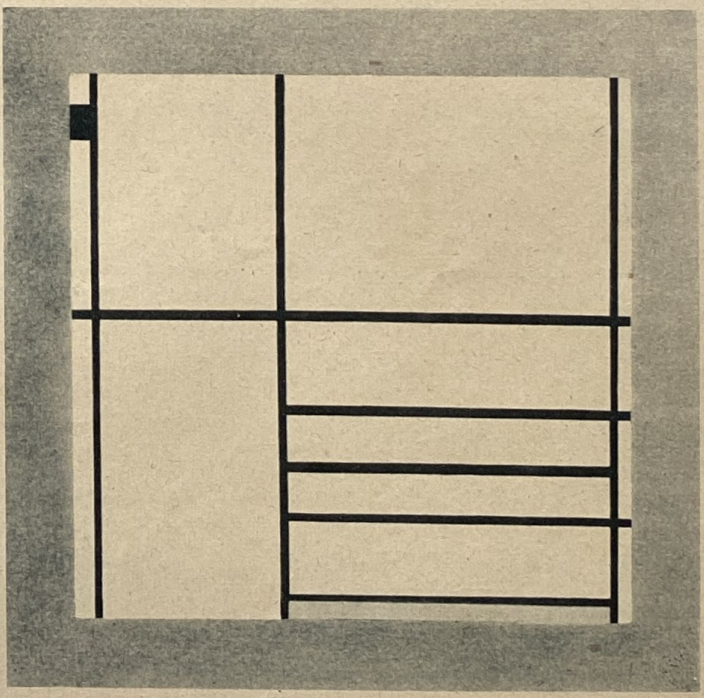

„Compoziție“, tablou de Piet Mondrian, care a lucrat în trecut în Olanda, iar acum la New York

„Ziua de naştere", pictură de Marc Chagall, care îşi ia subiectele din vechiul mediu al ghetourilor sau după cum spune „Fortune" „obiceiurile ţărăneşti din satele ruseşti din timpul copilăriei sale"

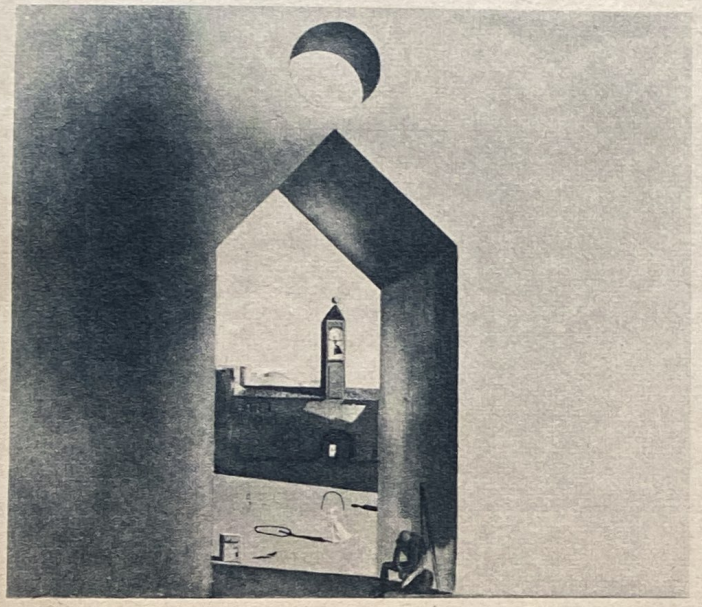

„Fotografii din lumea visurilor pictate de mână" îşi numeşte Salvador Dali tablourile sale, iar această pictură a intitulat-o „Ecoul dorului de ţară"

„Ecoul nimfei", tablou de Max Ernst, care a lucrat la început în Germania, apoi în Franţa şi din 1941 în Statele Unite

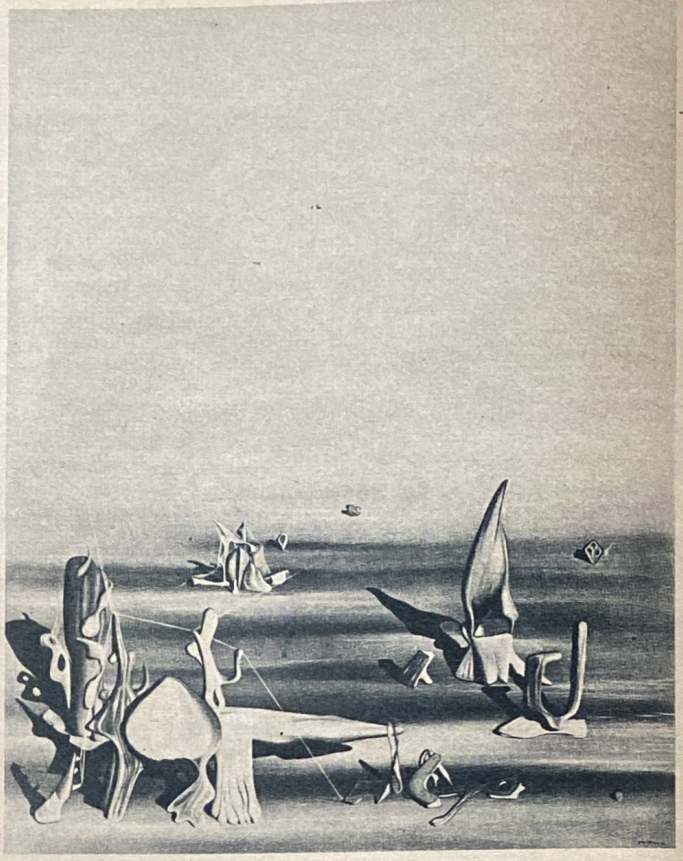

„Martorul", pictură a suprarealistului Yves Tanguy, emigrat acum doi ani din Franţa în America

Lumea artelor din America este stăpânită de o castă de snobi pentru care nu are valoare decât imitaţia sau operele importate de peste ţări şi mări. Prin întemeierea unui număr atât de mare de muzee şi prin căutarea specialiştilor şi conducătorilor pentru aceste muzee, prin înmulţirea facultăţilor de arte la universităţile noastre şi prin nevoia măririi numărului profesorilor, s'a format o clică artistică care credem că o caracterizăm cel mai bine când îi dăm numele de alexandriniană. Această clică este sterilă şi are multe elemente anormale. In general ea nu ştie nimic despre vieaţa americană şi nici nu-i pasă câtuşi de puţin de nevoile culturale ale Americii.

Rătăcirea biologică a acestui cult nu este decât una din laturile lui distinse. Anomalităţile se pare că mişună în vieaţa muzeelor întocmai ca viermii într'un corp intrat în descompunere. Dacă am aduna la un loc anumiţi directori de frunte ai muzeelor ţării noastre, orice tânăr American sănătos şi cu bun simţ ar descoperi în ei fără greutate pe homosexuali — şi puţinele femei dintre ei ar fi găsite ca prea arătând a bărbaţi. Felul de vieaţă retras şi ascuns cu posibilităţile lui unei supravegheri echivoce şi ascunse a subalternilor, precum şi înclinaţia psihologică a homosexualilor pentru exhibitionismul estetic, au dus la faptul că posturile dela muzeele americane sunt foarte căutate de cei cu predispoziţii anormale. Activitatea păgubitoare a acestora în acest domeniu şi influenţa lor primejdioasă sunt o consecinţă a indiferenţei opiniei publice faţă de conducerea muzeelor.

Donatorii acestor muzee nu au ţinut de loc seamă de simţul sănătos al publicului. Criteriul după care se conduce administraţia muzeelor este raritatea, iar nu adevărul viu, iar străduinţele lor urmăresc să colecteze noutăţile exotice şi de mult moarte ale unui europeism învechit. Industria muzeelor îşi exprimă în concepţia ei actuală convingerea că cultura este un lucru la care omul de rând nu are dreptul să participe şi că artiştii care vorbesc limba americană de obiceiu nu sunt veritabili. Protectorii şi administratorii muzeelor sunt în general parveniţi, care confundă cultura cu un stil silit. Aceşti pretendenţi la o nobleţă falsă sunt victimele directorilor cu apucături anormale şi ale femeilor care vor să parvină. Cei mai inteligenţi şi cei mai pricepuţi dintre ei — şi există un mare număr dintre aceştia — preferă în secret o artă care corespunde mai bine firii lor. Dar aceştia au nenorocul să formeze o minoritate. Ei nu se pot împotrivi acestei blogodoriri culte cu care sunt bombardaţi de orice clică de pretinşi artişti.

Chiar vieaţa universitară americană, în ce priveşte raporturile ei cu arta, se lasă influenţată de această clică, fiind atinsă uşor de acest stil anormal. Filologi rătăciţi, amatori de artă senili şi înfumuraţi şi academicieni geloşi care se complac în vârsta lor înaintată vorbesc de cultură ca şi când aceasta nu ar putea fi înţeleasă de popor. Ei influenţează lumea tânără să dispreţuiască pe artiştii din patrie ale căror opere exprimă originalitate şi o cunoaştere a specificului american. Singurii artişti americani recunoscuţi nu sunt

„Insecte" de André Masson, venit din Franța. Masson comentează, întocmai ca Esop și la Fontaine, viața omenească cu ajutorul animalelor și insectelor

„Vedere în perspectivă a unui apus de soare complect", o pictură de Eugene Berman, care picteazá din 1937 la Hollywood

decât aceia, din timpul epocii coloniale, care au imitat stilul european.

Această mană muzeală nu este numai locală. Ar trebui să se creadă că cel puțin cinstitul Middle West nu s'ar abate dela normele obișnuite în ordinea socială a organizației sale. Dar este un adevăr foarte evident faptul că tocmai muzeele din această regiune în momentul de față sunt terenul națiunii cel mai rodnic pentru înflorirea unei spiritualități decadente și anormale. E suficient să dăm ca exemplu cazul unui oraș care se găsește în mijlocul grânarului Americii, un oraș, care este destul de bine cunoscut datorită originalității și vîtalității sale aspre, care totuși a reușit să țină în echilibru concepția spirituală obișnuită și înapoiată cu o anumită onorabilitate solidă. Locuitorii acestui oraș sunt poate plictisitori, dar ei sunt adevărați bărbați, iar femeile sunt femei. Un negustor aventuros care reușise să-și facă o avere respectabilă în acest oraș și care ar fi dorit să i se ridice un monument, a donat cetățenilor acum câțiva ani un muzeu de arte. Donația acestui negustor înstărit a fost primită cu osanale de către straturile superioare ale societății, căci acestea duceau mai de grabă dorul unor lucruri în afara sferei lor de viață materială pe care le-o oferea socotelile bancare și tăierea vitelor.

„O parte din lumea mea", pictură de Georg Grosz 1938. Grosz este profesor de pictură la Universitatea din Columbia

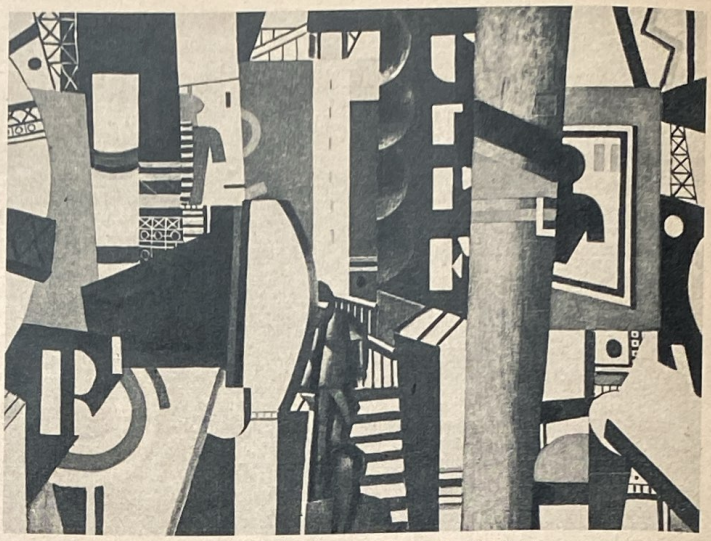

„City", pictură de Fernand Léger, un cubist care a trăit în Franța și care lucrează acum la New York

Un portret de Pavel Tschelitschew. Acest neoromantic este „unul din puținii pictori dintre avangardiștii Europei", observă „Fortune"

Acest muzeu era dedicat în modul obișnuit lucrurilor rare și neobișnuite. Fațada lui era plină cu tot felul de citate bombastice și distinse despre artă și estetică. Pentru a se evita o profanare a interiorului său, condițiile donației cereau ca pe timp de 30 de ani să se interzică cumpărarea operelor artiștilor în viață. O ceată de alexandrinieni și negustori particulari de arte s'au grăbit să contribue la aranjarea și împodobirea sălilor de expunere, impunându-și gusturile.

Muzeul înflorea și prospera. Astăzi a devenit bogat și renumit, o monstruozitate arhitectonică uriașă, plină cu marmore lucitoare și tablouri, fiind administrat de oameni cu un spirit critic redus. In acest mausoleu, în contradicție absolută cu caracterul adevărat al orașului și care prin urmare nu reprezintă adevăratul specific cultural al acestuia, găsești cele mai multe urâțenii și absurdități ale industriei muzeelor americane.

II

Păcatele acestor instituții au un efect defavorabil nu numai asupra concepției noastre istorice, dar în același timp se împotrivesc ridicării propriilor noastre forme culturale prin răspândirea progresivă a noțiunilor inamice artei veritabile. La adăpostul puterii vazei câștigate prin bani și presa locală, care se sperie la gândul posibilității ivirii unui scandal în cercurile înalte, persoane necunoscute — unele dintre acestea fără opinie proprie, iar altele anormale — devin tot mai arogante, dând acum directive prin aceea că povestesc lumii cu mult superioară lor, care operă are valoare artistică și care nu. Și vai de artistul, care ar îndrăsni să li se împotrivească! Ei se năpustesc asupra lui îl ofensează și îl înscriu în cartea neagră.

Criticii presei — și trebue menționat aici că fiecare oraș mic din Statele Unite posedă un critic de artă — se lasă ușor influențați de muzee, scriind nimicurile lor mai mult sau mai puțin la ordinul directorilor de muzee.

E dela sine înțeles că articolele lor sunt foarte plictisitoare deoarece ei nu posedă vreo educație sau vreo școală. Cei mai mulți nu pot să deosebească o nuanță de culoare de o culoare. De cele mai mult ei sunt scriitori dramatici și actori falițî sau femei-reporter, care și-au încercat cândva norocul în ale gazetăriei. Dar în ciuda minții lor mărginite, ei exercită o influență răsunătoare asupra tinerilor artiști care luptă pentru atingerea unuj nivel artistic adevărat. Sub influența clicii muzeelor, criticii situiază cultura dictată de stilul de muzeu ca o chestiune a colecționării, a imitației și a învățatului pe dinafară. Ei vor să fie considerați ca gânditori imparțiali, dar aprecierile lor din obișnuință și vorbirea lor șablonată sunt condiționate de izvoarele de unde își adună ei cunoștințele: muzeele și publicațiile acestora. In timpul experienței mele de peste douăzeci și cinci de ani nu am întâlnit decât puțini critici care să-și fi dat osteneala să se împrietenească cu reprezentanții de frunte ai artei americane, sau care să fi încercat să pătrundă viața de străduințe a acestor artiști.

Insuficiența directorilor de muzee și criticilor nu se mărginește numai la bolnava prevenție față de tot ce e antic și teoretic. Această lume se dovedește într'o aceeași măsură a avea gusturi proaste atunci când e vorba de ceva modern sau din viață.

Astfel există de exemplu un muzeu la New York care ar putea fi considerat ca o copie a unui bazar alexandrinian. In această sclipitoare citadelă a decadenței, toată lepedătura artei contemporane este arătată ca cea mai sublimă expresie a spiritului omenesc. Din New York sunt trimise expoziții în provincie pentru a se lămuri poporul american în domeniul dorințelor lui pentru frumos. Acest muzeu a devenit unealta cea mai elegantă și cea mai primejdioasă pentru răspândirea unor opere de artă snobiste și care nu sunt destinate decât unui mic cerc de inițiați. Puțini citesc dar și mai puțini înțeleg publicațiile acestui muzeu. Dar mijloacele bănești ale acestei întreprinderi a exhibiționismului vitrinelor și prostia suprarealistă exercită o mare forță de atracție asupra tuturor Americanilor cu ambiție de a juca un rol în societate și care ar dori bucuroși să vadă înțelegerea pentru artă și preocupația artistică limitată la câteva spirite afemeiate și prețioase. Iluzia pe care ne-o dau magazinele elegante din Fifth Avenue, care expun așa pretinsele ultime noutăți din Paris, ne-o dă și acest muzeu, care joacă în momentul de față un rol hotărîtor pentru preamărirea unui modernism degenerat.

Arta reflectă starea lumii înconjurătoare — încrederea și bucuria bărbaților și femeilor, însușirile și convingerile spiritului omenesc. De aceea particularitatea muzeelor noastre este de mare importanță nu numai pentru artiștii și pentru criticii de artă, dar și pentru fiecare American. Dacă arta este degenerată urmează că avem destule motive să ne închipuim că și societatea care produce această artă este degenerată într'o foarte mare măsură. Când arta se înstrăinează vieții publice și intră pe mâinile câtorva teoreticieni și esteticieni tehnici, situându-se într'un turn de fildeș, atunci avem cel mai bun indiciu despre moleșirea morală a mediului social, în care înflorește aceasta artă.

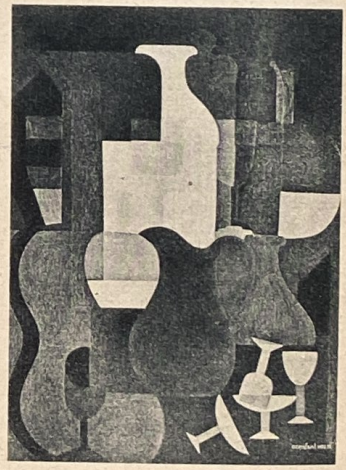

Pictură a purismului Amédée Ozenfant, un pictor francez, emigrat în America și acum profesor la Universitatea din Washington

In al treilea an de război: o întâlnire internațională de football pe Stadionul Olimpic din Berlin

GERMANIA–SPANIA

In mijlocul camarazilor germani stau ofițerii „Diviziei Albastre". Pe fețele lor se poate citi încordarea luptei

„Gol!" — Dar nu se gândește toată lumea la succes, căci mingea a intrat fulgerător în plasă, dar a ieșit din poartă aproape invizibil

Pentru fiecare scop

are OLYMPIA mașina de scris potrivită. Pentru birou încercata OLYMPIA 8 cu numeroasele ei calități, cu care de diferite mărimi și cu tabulator decimal. Ca mașini de scris portative modelele: ELITE, PROGRESS, și SIMPLEX, precum și PLANA, prima mașină de scris germană de format plat. Toate produsele, indiferent de destinație și de preț, au comun numele ce le garantează calitatea:

Olympia

Mașinile de scris OLYMPIA sunt fabricate de Olympia Büromaschinenwerke AG., Erfurt
Societatea de vânzare pentru România:

OLYMPIA MAȘINI DE BIROU S.A.R. BUCUREȘTI

Alte societăți de vânzare pentru mașinile Olympia: Amsterdam, Belgrad, Budapesta, Copenhaga, Madrid, Paris, Rio de Janeiro, Stockholm, Zagreb. Reprezentanțe Olympia în toate orașele mari depe glob.

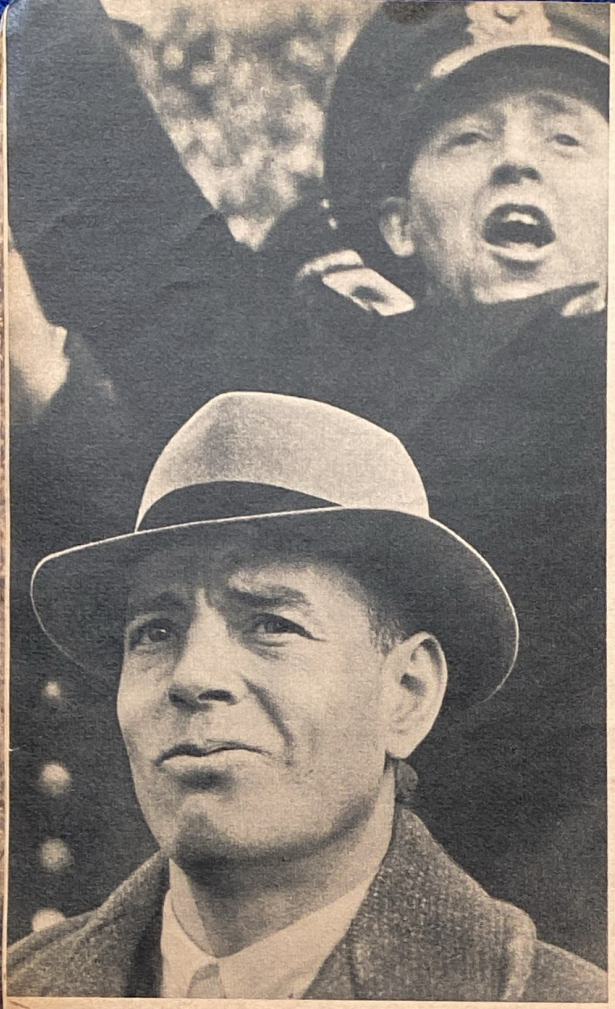

Ricardo Zamora, cel mai popular portar din lume . . .
. . . când Germania conducea cu 1 : 0 . . .

. . . și în clipa când Spaniolii au egalat

88.000 de spectatori la Stadionul Olimpic.
Aproape că puteau să umple un mare oraș

ZELLSTOFFFABRIK
WALDHOF

fabrică CELULOZĂ din LEMN și HÂRTIE din CELULOZĂ

Celuloze neînnălbite și înnălbite, bisulfite și sodice pentru industriile de hârtie, de fibre artificiale și industria chimică. Celuloze speciale și de calitate superioară.

Hârtii speciale de ambalaj, hârtie pentru țesătorii, hârtii pentru înlocuirea textilelor, materii prime pentru imitații de piele, hârtii de scris și de tipar.

CENTRALA BERLIN

UZINE LA MANNHEIM - KOSTHEIM - TILSIT - RAGNIT - COSEL - OBERLESCHEN - KELHEIM - WANGEN - JOHANNESMÜHLE

1:1

Spania, națiunea care practică un football de calitate, a găsit pe terenul olimpic un adversar egal. Echipa națională germană de război a terminat matchul cu un onorabil rezultat nedecis, după ce a avut de luptat cu așii footballului spaniol

Herberger, antrenorul echipei germane, privește cu încordare la roadele muncii sale

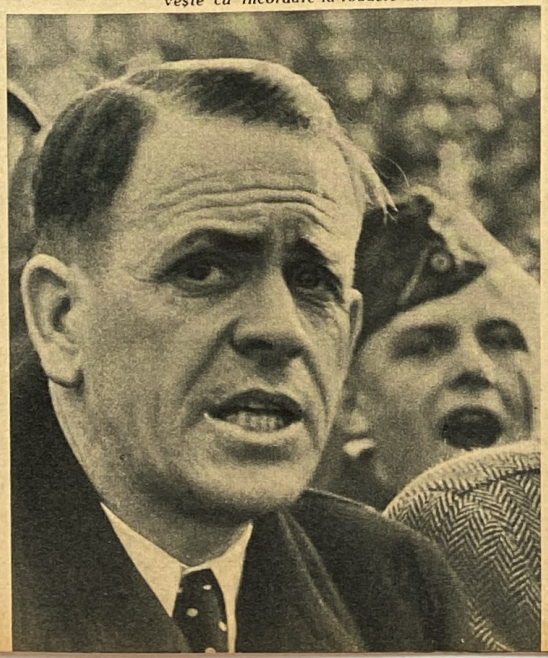

După golul de egalare, soldații spanioli entuziasmați își duc pe umeri compatrioții Reportajul fotografic H. U. B.

Ricardo Zamora, cel mai popular portar din lume . . .
. . . când Germania conducea cu 1 : 0 . . .

. . . și în clipa când Spaniolii au egalat

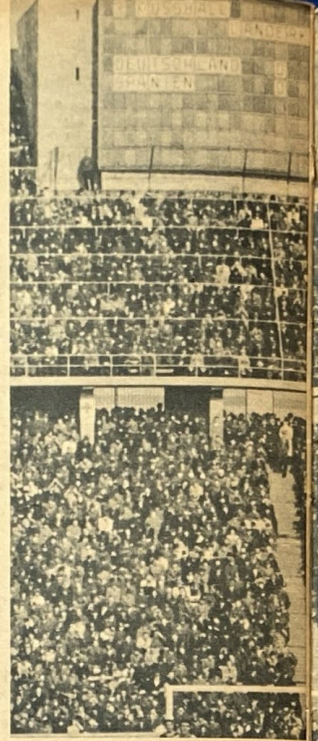

88.000 de spectatori la Stadionul Olimpic. Aproape că puteau să umple un mare oraș

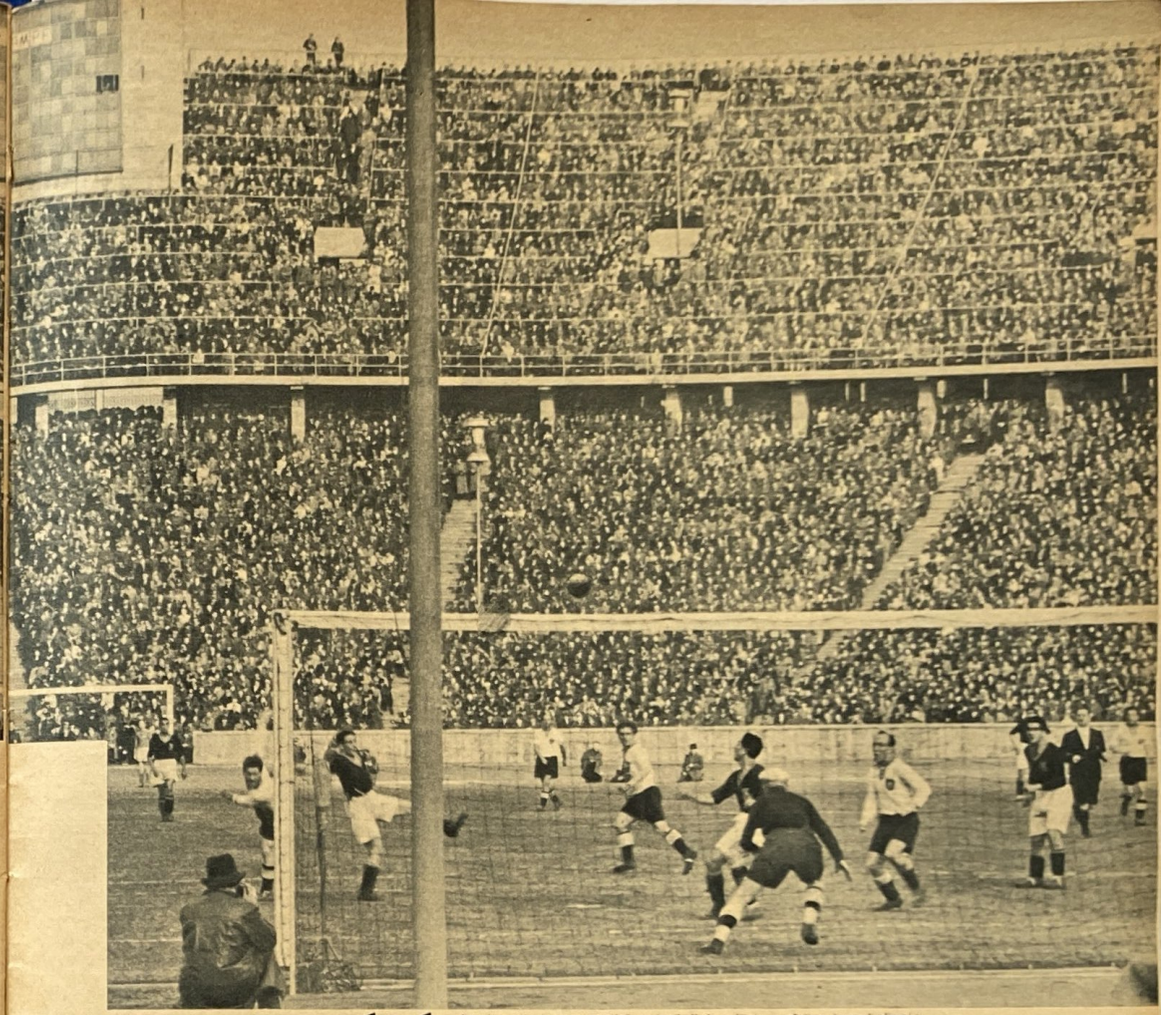

1:1

Spania, națiunea care practică un football de calitate, a găsit pe terenul olimpic un adversar egal. Echipa națională germană de război a terminat matchul cu un onorabil rezultat nedecis, după ce a avut de luptat cu azi footballului spaniol

Herberger, antrenorul echipei germane, privește cu încordare la roadele muncii sale

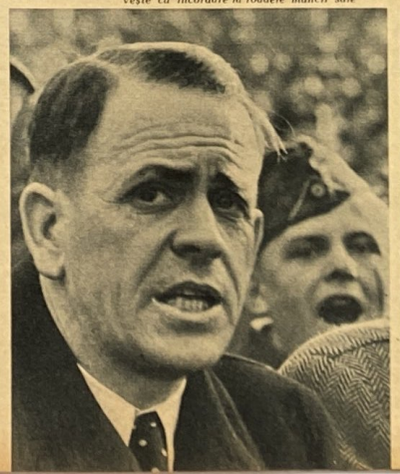

După golul de egalare, soldații spanioli entuziasmați își duc pe umeri compatrioții

Reportajul fotografic: H. U. B.

ZELLSTOFFFABRIK

WALDHOF

fabrică CELULOZĂ din LEMN și HÂRTIE din CELULOZĂ

Celuloze neînnălbite și înnălbite, bisulfite și sodice pentru industriile de hârtie, de fibre artificiale și industria chimică. Celuloze speciale și de calitate superioară.

Hârtii speciale de ambalaj, hârtie pentru țesătorii, hârtii pentru înlocuirea textilelor, materii prime pentru imitații de piele, hârtii de scris și de tipar.

CENTRALA BERLIN

UZINE LA MANNHEIM - KOSTHEIM - TILSIT - RAGNIT - COSEL - OBERLESCHEN - KELHEIM - WANGEN - JOHANNESMÜHLE

CU OCHELARI DE SOARE ȘI COSTUM DE STRAND

Surprize pentru moda de vară

Pielea are nevoie de soare. Cu cât e mai decoltat costumul de baie, cu atât șade mai bine. Prin tehnica tricotatului de mână s'a ajuns aproape să se imite forma corpului

O stambă albastră cu borduri țărănești colorate. O rochie ușoară pentru munte. Răscroită mult la spate, putând fi purtată și fără bluză

Pentru o bună baie de soare, pantalonii de baie și baticul pentru piept aproape că sunt prea mult — mătasea crudă de culoarea vinului roșu cu dungi galbene dă însă o notă aparte acestei combinații

Pantalonii bufanți — o nouă formă a costumului de plaje. O stambă de culoare portocalie cu flori albe-verzi prinde bine, însă pielea trebue să fie bronzată. Partea de sus a costumului e trasă pe corp

→ Ivitația la baie

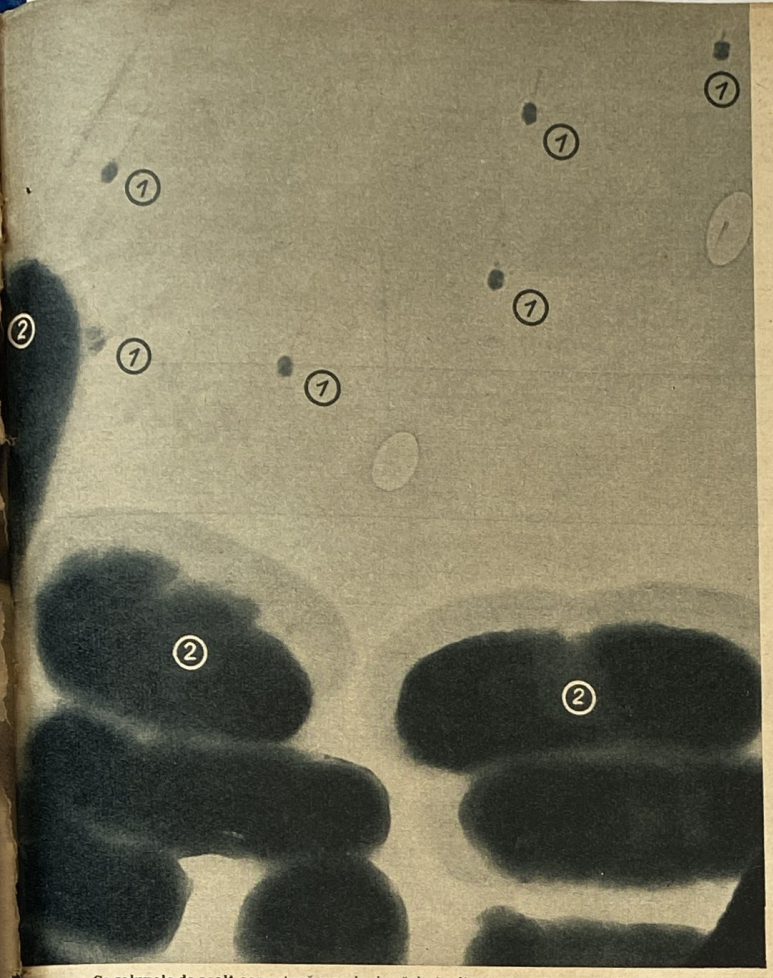

Ca şalupele de asalt *care atacă vasele de război dintr'un port, aşa se năpustesc aceşti bacteriofagi ① asupra pradei lor, bacteriile ②. (Mărire 1 : 30.000)*

Omorîtorii de bacterii

Acum 25 de ani, savantul francez d'Herelle a descoperit că bacteriile sunt atacate şi nimicite de o substanţă enigmatică sau de o fiinţă misterioasă, cu mult mai mici decât prada lor. Aceşti omorîtori de bacterii au fost numiţi bacteriofagi. In ce priveşte importanţa şi viaţa acestora, savanţii din lumea întreagă au avut mereu discuţii foarte violente. Iată însă că aceşti bacteriofagi au putut fi fotografiaţi de medicul berlinez Dr. Helmut Ruska cu ajutorul supramicroscopului Siemens. Pe baza acestor fotografii se constată că inamicii bacteriilor sunt întradevăr nişte fiinţe foarte mici, nefiind vorba de simpli corpusculi albuminoizi după cum presupuneau mulţi oameni de ştiinţă

Numai pielea *mai lasă aceşti bacteriofagi, din victimele lor. (Mărire 1 : 50.000)*

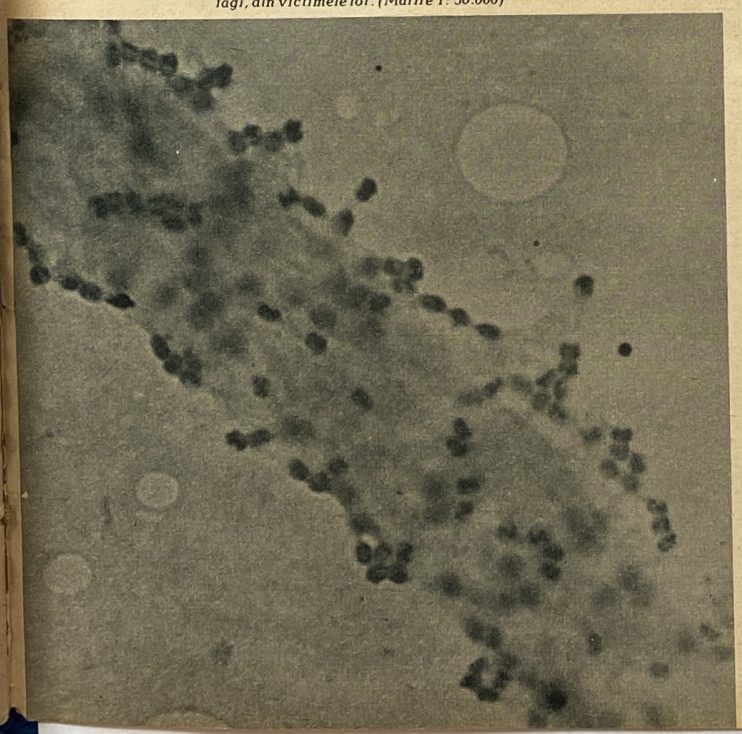

SALCIA
DIN CASA DE LEMN

Atunci, când cei trei fraţi şi cele trei surori îşi construiseră pentru ei şi pentru părinţi o căsuţă pe această mică peninsulă din arhipelagul Schären, ei cruţaseră copacul. Văzându-l tânăr şi plin de sevă, nu şi-au călcat pe inimă să distrugă mica salcie. Ei s'au consfătuit şi i-au recunoscut cu toţii „vieaţa", dar în acelaşi timp au hotărît şi condiţiile sub care va fi posibil traiul mai departe al acestui copăcel.

Astfel, se întâmplă că aproape în mijlocul casei crescu o salcie. Deasupra rădăcinilor sale scândurile podelii fuseseră tăiate în aşa fel, încât copăcelul să aibă loc destul pentru a putea să crească.

Acum trunchiul ei trece prin tavanul şi acoperişul casei întinzându-şi deasupra binecuvântătoare şi recunoscătoare crengile sale cu frunzele gingaşe şi tremurătoare.

Cei şase copii, care au construit această casă, au crescut şi s'au împrăştiat în lumea întreagă. Părinţii au murit.

De aceea căsuţa e de obiceiu goală.

Dar în această vară tot au fost ocupate trei din cele opt locuri de dormit ale casei.

In patul mare al mamei doarme Lilian, sculptoră, mult şi bine, căci nimeni n'are să zică ceva împotrivă. Ea este atât de înaltă şi gravă încât reuşeşte să primească cel mai bun loc şi să impună supunere.

Barbro, prietena ei, pictează acuarele şi e gingaşă ca frunzişul plopului tremurător. Ea doarme în cabina de lux, o mică odăiţă, numită aşa pentrucă cele două paturi sunt aşezate unul deasupra altuia, ca în cabinele de pe vapoare.

Arnold, sculptorul în lemn, patriarhul şi apărătorul acestei mici colonii de artişti, s'a rugat de prietenul său Bertil, unul din proprietarii acestei cabane singuratice să-l adăpostească pentru câteva săptămâni de vară. El doarme sau într'unul din paturile de zi din sufragerie sau chiar afară în aer liber, în verandă, care stă orişicând la dispoziţia amatorilor de aer curat.

Câteodată se întâmplă ca Arnold să schimbe culcuşul după dispoziţie într'o singură noapte de mai multe ori.

Gösta, naturalistul şi pictorul de peisaje, care noaptea e timid la apropierea vreunei femei, doarme în propria se casă din pădure: câţiva pereţi sărăcăcoşi de lemn, dar care adăpotesc un pat foarte moale.

La început locuiau numai bărbaţii; apoi veniră şi Lilian cu Barbro. Se doarme mult, se pregăteşte micul dejun în comun, se face curăţenie sau desordine cu mult sgomot, căci aceasta n'are nicio importanţă pentru vieaţa lor, iar după aceea fiecare îşi vedea de obicêiu de treaba sa. Zilele celor de aici nu se poate spune că aveau un programm fix Se lăsau duşi, se făcea baie, se pescuia, se făceau excursii, se lucra sau se leneva după cum o cerea dorinţa fiecăruia şi se consumau cantităţi enorme bulgări de grâu şi de secară şi hecatombe de peşti.

De curând Gösta a descoperit epava unei bărci, care îngropată în nisip zăcea întinsă pe burtă şi îndemnaţi de perspectiva unor lungi plimbări cu barca cu pânze, toţi şi-au lăsat treburile la o parte, ajutând cu multă sârguinţă la repararea şi înfrumuseţarea acestei bărci. Intre Arnold şi Barbro se leagă o prietenie plină de căldură care provoacă multă voie bună, înveselind zilele şi captivând şi pe ceilalţi.

Ziua cea mai puţin senină a acestor zile plăcute, care a început cu o sperietură şi căruia i-a urmat o noapte înfiorătoare, nu va fi uitată niciodată de Arnold şi Barbro.

Arnold a fost singurul, care a auzit strigătul înnăbuşit ce-l scoase Barbro. La rugămintea Lilianei ea vroia să curăţe laptele de spumă şi să-l aşeze pe masă pe care Gösta o aranjase foarte îmbietor în verandă.

Când intră Arnold în cămară, Barbro zăcea leşinată pe podea, iar în lapte plutea înnecat un şoarece, ca o stea întunecată pe un cer alb, cu şuviţele de păr resfirate în toate părţile, ca nişte raze.

Barbro îşi reveni repede.

— Mi-e frică de şoareci! spuse Barbro pentru a se scuza. — Am moştenit această slăbiciune dela bunică-mea şi oricâtă osteneală mi-am dat n'am reuşit încă să mă vindec.

Micul dejun a fost mâncat din nou cu poftă deşi cafeaua a trebuit să fie băută fără lapte.

După dejun, Arnold, bărbatul şi Gösta tânărul, plecară la barcă, luând cu ei cutii cu vopsea, pensule şi diferite unelte. Fetele au rămas acasă să spele vasele, apoi Lilian s'a culcat la soare şi visează, iar Barbro se încalţă cu galeţii care stau pregătiţi pentru oricine în faţa uşii deschise şi se grăbeşte să se ducă la plaja de dincolo de deal.

E o zi caldă fără nicio adiere de vânt. Cerul se întinde fără nori deasupra mării şi valurile licăresc.

*

Cu galeţii grei într'o mână şi cu costumul de baie ud în cealaltă, Barbro sare din piatră în piatră, întorcându-se la cabană. Aici nu sunt decât pietre şi nici urmă de drum, de aceea galeţii şi picioarele goale sunt pantofii cei mai ieftini.

Deodată îi cade un pantof din picior. Şi când se aplecă să-l ridice văzu foarte aproape de ea un mare şarpe încovrigat, care sta la soare şi dormea. Barbro recunoscu imediat desenul în formă de cruce de pe cap şi zigzagul de pe spate. Un fior rece îi trecu prin şira spinării. Ea lăsă jos pantoful de lemn şi începu să scoboare, ca gonită, dealul.

Palidă, cu ochii căscaţi şi cu gura deschisă, cu respiraţia tăiată, ea sta câteva minute mai târziu alături de barcă.

Gösta tocmai picta cu dungi late barca, în timp ce Arnold încerca să transforme figura de lemn dela etrava bărcii într'un bust care să reprezinte pe Barbro.

— Ai văzut stafii ziua'n amiaza mare? întrebă Arnold cercetându-i cu atenție fața.

— Nu era stafie! Am văzut o viperă! se bâlbâi Barbro. — Sus pe deal!

— O fi fost vreun vierme de ploaie? răspunse disprețuitor Gösta. — Pe aici nu sunt vipere!

Gösta e un uriaș și disprețuește pe oricine este slab. Barbro exercită o influență asupra lui și el se găsește în stare de apărare. Dar el se necăjește mai ales pentrucă gingășia ei îl turbură, ba mai mult chiar pentrucă Barbro îl preferă pe Arnold.

Tot atât de neîncrezător ca și Gösta, Arnold își pune deoparte cuțitul de sculptat și pleacă împreună cu Barbro, vesel de întrerupere.

— Dacă șarpele nu mai este acolo, înseamnă că m'am blamat, se gândește Barbro și se roagă: — Doamne, fă să nu plece șarpele de acolo!

Ei scoboară dealul amândoi turburați. Barbro privind înainte cercetătoare, iar Arnold urmând-o.

Acolo se află pantoful de lemn, iar alături încolăcit și dormind șarpele.

Slavă Domnului că mai este aici! spune Barbro arătând cu degetul.

Acum se simte în fața lui Arnold ca și când s'ar fi ridicat cu o treaptă uriașă mai sus.

Ai dreptate! zice Arnold recunoscător. — Este o viperă!

Și în timp ce rostise aceste cuvinte Arnold se gândește cum ar putea să omoare e', ca un Siegfried, acest balaur.

— Rămâi aici și ai grijă să nu faci sgomot! îi spune fetei. — Eu mă întorc imediat!

Ea se ascunde în spatele unui bolovan din apropierea șarpelui pe care nu-l slăbește din ochiu. Fantezia ei a început să lucreze. Ea vede alunecând pe mare un șarpe uriaș, îndreptându-se asupra ei cu capul ridicat și cu limba tremurătoare.

Ea este Andromeda și așteaptă să vină salvatorul.

Și iată că vine Perseus ținând în mâni în loc de paloș un știreang pe care și l-a făcut în grabă dintr'o nuia și o sfoară.

El sperie șarpele — Barbro strigă și fuge — îl lovește dibaciu și cu repeziciune cu o piatră în ceafă, se apropie apoi foarte precaut de viperă, îi trece lațul în jurul gâtului, trage de sfoară, purtând apoi în triumf animalul ce se sbate încă, urmat de Barbro.

Gösta și Lilian sunt chemați să vină.

— E prima viperă pe această insulă! spune Gösta. — Probabil că s'a ținut după tine! Toți râd. El privește fără încredere când la Barbro, când la șarpe ca și când ar vrea să facă pe Barbro răspunzătoare de existența viperei.

Femeile și șerpii, după el, se trăgeau din aceeași origină. Femeile și șerpii, paradisurile și iadurile, aparțin laolaltă; e imposibil, să-i desparți.

Seara este liniștită și frumoasă. Toți patru șed pe o bancă în fața cabanei. Gösta adulmecă aerul dimprejur.

— Vom avea vânt de Sud! spune el.

— Dacă barca ar fi gata, mâine am putea să facem o plimbare cu pânze, e de părere Gösta.

— Pânzele sunt cârpite! spune Lilian. — Când o punem la apă?

— Peste câteva zile, zice Arnold.

El e palid și liniștit. Se gândește la Barbro.

Gösta vrea să pescuiască mâine dimineață așa că se retrage în curând.

Ceilalți mai rămân un răstimp împreună. Arnold stă aproape de Barbro. Încearcă să-și pună mâna pe umerii ei. Dar Barbro îi ia mâna și o așează înapoi pe genunchi, cu blândețe, dar și cu energie.

— Drăcușor! șuieră Arnold în urechea fetei. — Cât timp ai să te mai ferești de mine?

— Atâta timp cât voi putea, Arnold! spune Barbro apăsat, rezemându-și o clipă capul pe brațul său, ca și când ar fi obosită.

Căzură câteva stele.

— Ce vă doriți? întreabă Arnold.

— O comandă mare! spune Lilian.

— Și tu, Barbro?

— Eu îmi doresc putere! spune ea încet. — Dar tu Arnold?

Arnold râde batjocoritor. — Natural, o femeie! Și iarăși șoptește în urechea fetei: — Pe tine! Lilian râde. Ea cască și se ridică — Noapte bună! Mă duc să mă culc.

Arnold o însoțește pe Barbro până la ușa camerei sale. El stă în fața fetei, pune mâna pe clanță și ține ușa.

— Cum rămâne cu răsplata pentru șarpe? întrebă Arnold surâzând. El își apropie buzele de ale ei. Ea își ține gura și și-o apropie de a lui. Mai înainte însă de a-i atinge buzele, ea îl prinde de mână apasă pe clanța ușii și se strecoară pe sub brațul lui Arnold, care vroia s'o prindă, în cameră.

Ușa scârțâi strident și se închise.

— Trebue să ung ușa ca să nu mai scârțâie, se gândește Arnold.

F. OLLERICH

El mai așteaptă puțin și trage cu urechea. Nu se aude nimic. După aceea se duce întristat în sufragerie, la două pături și își pregătește afară, în verandă, culcușul.

— Un drac de fată! mai spune odată și se învelește bine în pături.

*

Între timp Barbro, șade pe pat și-și plimbă gândurile visătoare.

E greu să lupți. Cu câtă bucurie i-ar sări de gât și cu câtă bucurie l-ar săruta! Cu câtă bucurie! Cu câtă bucurie! Și o va face! O s'o facă? Da, o va face! Dar nu astăzi! Probabil mâine! Atâta timp cât îi va putea rezista, nu o va face! Ea poate să lupte! (Zâmbește.) Nu e tocmai o pradă ușoară. E puternică și poate rezista unui bărbat! Chiar lui! Și totuși! Cât de frumos ar fi să nu se mai împotrivească!

Barbro se culcă. Dar nu poate să adoarmă imediat. Ea ascultă și aude cum începe să bată vântul. Gösta a avut dreptate. De afară se aude cum se lovesc valurile de țărm și cum șuieră vârfurile copacilor.

Deodată sare însă din pat îngrozită.

Un strigăt ciudat! Strigătul unui om care se găsește în cele mai mari chinuri, urmat de vaiete și oftate. Și iarăși se aude un strigăt care o îngrozește și mai mult.

Acum e liniște.

— S'a întâmplat ceva! Trebue că s'a întâmplat ceva! Hoții au atacat casa! L-au omorît pe Arnold! El zace în verandă plin de sânge! Și Gösta, uriașul, în loc să se grăbească să-l ajute, doarme, ca un copil, nu vede și nu aude nimic!

Se mai aude un strigăt și apoi o tânguire.

— Trebue să fie Lilian! Se va duce să-i dea ajutor.

Dinții îi clănțănesc și întregul corp îi tremură, ca o vargă.

Sub fereastra ei se aud pași și șoapte.

— Vor să intre pe fereastră! Trebue să fugă! Afară în pădure! Cât va putea mai repede.

Sare din pat. Cămașa ei albă va licări în întunerec și o va da de gol! Smulse imediat o haină neagră din cui și iese în goană pe ușă, care scârțâie din nou.

Dacă o va auzi cineva! Se oprește puțin și se năpustește după aceea în noapte, prin ușa din dos.

Afară e o liniște de mormânt și întunerec beznă. Urmează apoi o răbufnire de vânt și iarăși se aude un strigăt înfiorător și sfâșietor.

Cât e de înspăimântător! Cât e de îngrozitor!

Trebue neapărat să știe ce s'a întâmplat cu Arnold și dacă Lilian mai trăiește.

Se furișează de-a-lungul peretelui casei. O răbufnire de vânt o cuprinde și o aruncă la pieptul unui bărbat.

Acuma e rândul ei să țipe. E pierdută! I se taie picioarele. Se prăbușește.

Niște brațe puternice o cuprind, o ridică în sus și o voce bine cunoscută și iubită îi spune: — Te-am prins!

Arnold o strânge în brațe și ea se lipește de el ca o pasăre ciufulită în cuib.

Arnold trăiește! Ce fericire!

Arnold râde. — Ce s'a întâmplat? Toți alergăm astăzi în jurul casei! Tu, Lilian și eu! Iar eu sunt câinele casei!

— Și Lilian trăiește? Slavă Domnului!

El nu poate să o vadă. Simte însă cum îi tremură corpul îi aude inima bătând repede și puternic. Ea izbucnește în plânsete cu sughițuri.

— Nu mai plânge Barbro! o roagă el. — Nu mai plânge!

Lacrimile ei îi curg pe piept, se rostogolesc încet și dispar sub cămașa lui.

Cât de fierbinți îi sunt lacrămile! Tot atât de fierbinte îi este și sărutul! gândește Arnold, și se simte fericit sub această ploaie caldă de lacrimi.

— Nu mai plânge, Barbro! se roagă el din nou. — Nu mai plânge! Deodată se aude un strigăt înspăimântător.

Neted și lucios

ca mătasea este vârful fiecărei peniță

Kaweco-

De aceea tocul Kaweco alunecă ușor pe hârtie întocmai ca o „pană"

Ultimile creații Kaweco vi se arată cu plăcere în magazinele de specialitate

Salcia din casa de lemn

Ea îl strânge la piept ca o stâncă salvatoare.

— Cine o fi strigând așa de îngrozitor?

— Prostuțo! spune Arnold. Este salcia! De câte ori bate vântul de Sud salcia dă un concert mare. Vântul de Sud este un amorez brutal. El vrea s'o cucerească, s'o rupă! Iar salcia i se opune. Ea strigă și se sbate Disperată își frânge crengile, își sfâșie rochia. Și din când în când scapă câte un strigăt îngrozitor. Mai întâi a trebuit să o liniștesc pe Lilian și acum pe tine! Nu mai plânge!

— Credeam că atacaseră casa pirații! zice Barbro, râzând printre lacrimi.

— Prostuțo! spune Arnold cu afecțiune, și o strânge în brațe și mai tare. — Nu îmi va mai rămânea altceva de făcut decât să mă sui mâine pe acoperiș ca să leg salcia. Căci ca paznic al casei nu pot să admit să vă stricați, voi femeile, somnul! O cuprinde pe după umeri și dibuind de-a-lungul peretelui o conduce înapoi în casă.

— Să mă duc? întreabă el în coridorul îngust, stând în fața ușii dela camera fetei.

Un strigăt sălbatic al salciei se pare că-i răspunse.

— Nu te duce, rămâi! Te rog, Arnold! spune Barbro și îi cuprinde brațul. Prin vâjâitul vântului, scârțâitul ușii nu se mai aude.

Arnold o spală pe Barbro pe față cu apă rece, o sue în pat și o acoperă cu îngrijire.

— Noapte bună, mică Barbro! spune el și după aceea se apleacă asupra ei.

— Ea își încolăcește brațele în jurul gâtului lui și îl sărută printre râsete și plânsete.

El însă se desprinde din îmbrățișare, îi așează mâinile cu blândețe înapoi pe cuvertură și se urcă surâzând în patul de sus.

— E emoționată, se gândește el. Nu își dă seama ce face!

Și Barbro zâmbește cu ochii închiși. E foarte obosită, dar și foarte fericită.

S'a terminat cu orice desbinare. Ea știe numai un singur lucru, anume că nu va putea să trăiască fără bărbatul mare, bun și vesel care doarme acolo sus.

*

In ziua următoare Arnold, stând pe acoperiș, leagă salcia. El umblă cu ciocanul, cu sârme și scoabe, ciocănește și leagă strâns crăcile salciei și e foarte mândru de opera sa. Seara, când începu să bată din nou vântul din spre Sud, salcia se arătă liniștită și mută ca un mormânt.

Totuși, a doua zi la prânz, Lilian spuse: — Trebue să te mai urci odată pe acoperiș, Arnold. Azi noapte am mai auzit salcia strigând de două ori.

— Au! spune Barbro.

— Dar ce ai? o întreabă Lilian.

— Mi-am mușcat limba! spune Barbro, roșind.

— Am să mă suiu! răspunde Arnold cu fața nemișcată.

In loc să se mai urce pe acoperiș, în timpul siestei, el scoase ușa din țâțâni și o unse bine cu uleiu.

Desenele: Fritz Busse

Anna von Schrott

Muncă pentru mâini dibace. *Aceste tinere Franțuzoaice dintr'o fabrică berlineză lucrează la niște plăci subțiri de metal în vitrine cu vapori de acizi. Ventilatoarele aspiră vaporii, iar geamurile de sticlă feresc pe muncitoare de primejdia inhalării vaporilor. Cu puțină organizație pe bază științifică de o parte și cu atenție de alta, totul merge strună*

Muncitoarele franceze prin Berlin

Vă rog, respirați adânc! *Prin cercetări minuțioase, medicul le supraveghiază sănătatea*

Soare, sport și veselie... *de unde or fi având punctele de cartelă pentru costumele de baie?*

Parada vitrinelor. *Interesul cel mai mare se acordă păpușilor manechine din magazinele de îmbrăcăminte*

Cartelele alimentare nu lipsesc nici ele ... *și dau dreptul la hrana cuvenită fiecăreia*

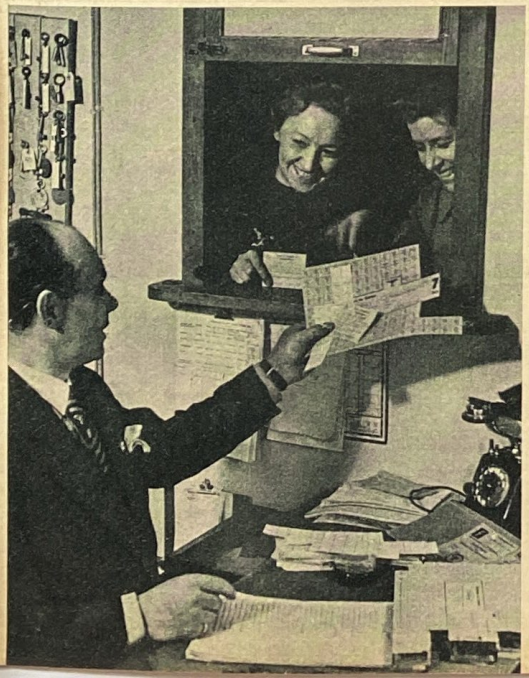

La măcelar. *Conversația se face prin gesturi, fără dicționar. Doi litri? Două kilograme? Două bucăți?*

Gospodinele. *Mai întâi coleașă de cartofi, apoi mazăre verde, pregătită ca acasă*

Ce se aude la patefon? *„Lilly Marleen" sau ultimul cântec al lui Tino Rossi?*

Patru simboluri în dulap. *Fuehrerul: puterea; Maurice Chevalier: plăcerea; o figură necunoscută: prietenia. Iar în stânga, ceasornicul deșteptătorului: munca*

Muncitoare franceze la Berlin

E o chestie foarte pariziană, „midinette", pentru a întrebuința un cuvânt pe care aceste muncitoare franceze din Berlin îl înțeleg foarte bine. Le însoțim în fabrică și la plimbările lor prin oraș. Aceste femei tinere au găsit în Germania muncă și o misiune.

Vreți câteva amănunte despre viața pe care o duc? Franțuzoaicele care nu preferă o locuință particulară trăiesc într'o tabără care întrunește avantajele organizației și ale confortului. Ele stau câte patru sau opt într'o cameră pe care o pot împodobi după ideile proprii, care de multe ori sunt foarte originale . . .

Masa o iau de obiceiu în cantina fabricii, dar pentru cele care își gătesc singure sosurile, care vor să-și curețe singure zarzavaturile și să-și spele vasele stau la dispoziție bucătării speciale.

Dar salariul? Muncitoarele care n'au împlinit încă vârsta de 25 de ani primesc câte 77 de pfennigi pe oră, ceea ce corespunde exact sumei de 15,40 franci.

Se lucrează zilnic 8 ore. In general este vorba de lucrări ușoare care nu cer cunoștințe speciale în materie. Contractele de muncă se încheie pentru câte 6 sau 12 luni. După 6 luni, muncitoarea are drept la o lună de concediu. Firma plătește cheltuielile de călătorie în Franța și înapoi.

In colo, tinerele Franceze sunt tratate la fel cu camaradele lor germane. Și ele au dreptul la o cartelă de fumători (cartela aceasta pentru femei dă dreptul la o cantitate ceva mai mică de țigări decât pentru bărbați) și chiar la un bon pentru lichioruri.

Apoi după terminarea lucrului, vine recreația plăcută.

Max Bihan

Ora ceaiului. *O terasă din Bulevardul . . .? Așa, pe Kurfürstendamm!*

Patru săptămâni de concediu. *Orice explicație e de prisos*

Signal Nr. 11. Anul 3. Numărul 1 din iunie 1942 — Apare odată la 14 zile — Redactor-șef: Wilhelm Reetz; Locțitor al redactorului-șef: Hugo Mösslang / Editura și tiparul: Deutcher Verlag, Berlin SW 68 Kochstrasse 22-26 / Toate drepturile rezervate. All rights reserved

CEL MAI MARE POD SUSPENDAT DIN EUROPA
AUG. KLÖNNE
DORTMUND

Signal

Iar la sfârșit — botul!